Odbory poslaly vládě další vážné varování

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST

Zakladatel profesor Ing. Břetislav Chvála, doktor technických věd (DrSc.)

MĚSÍČNÍK SLOVANSKÉHO VÝBORU ČR | ROČNÍK XIV | ČÍSLO 139, LEDEN 2011 | CENA 8 Kč

Dnes v čísle

VOJNA A MÍR – NOVÝ ČESKÝ PŘEKLAD
Jak si Češi připomněli sto let od smrti L. N. Tolstého (str. 2)

POHLEDEM BOLESLAWA TEJKOWSKÉHO
Předseda Slovanského výboru Polska o problémech slovanského světa (str. 3)

PLÁN MSV: NAVÁZAT KONTAKT S EU
Z rezoluce 10. všeslovanského sjezdu (str. 4)

KRÉDO NIKOLAJE LAVRINĚNKA
Předseda MSV hodnotí 160 let slovanského hnutí

NA OBRANU LIDU PODNĚSTŘÍ
Slovanská většina této enklávy volá o pomoc (str. 5)

LOŇSKÉ RESTARTY
Karel Dostál o tom, jaké „restarty" se loni podařily a jaké ne (str. 6)

ZA OBJEKTIVNÍ HODNOCENÍ DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLKY
Politolog Josef Kůta o vztazích „Velké trojky" (str. 7)

NA KOZINU V PLZNI NEZAPOMÍNAJÍ
Loni bylo 315 let od jeho popravy (str. 8)

Trojkoalice pod palbou kritiky

PRAHA (SV) – Jednodenní stávky zaměstnanců veřejné sféry (8. prosince) se mělo zúčastnit na 150 000 lidí. Možná, že to bylo více, možná méně – to přenechme zpravodajství denního tisku. Stávkovalo i na 500 škol. Faktem zůstane, že šlo o další vážné varování Nečasově vládě s jejími záměry na velký zásah do sociálních jistot zaměstnanců veřejné správy, přičemž v důsledku jejích, ne vždy rozumných kroků mají „škrty" postihnout především sociálně slabší většinu obyvatelstva. Tato vláda chce snížit platy zaměstnancům ve zdravotnictví a sociálních službách, v kultuře, školství, dopravě, policistům, hasičům, civilním zaměstnancům a jiným úředníkům ve službách státu.

Protestní stávka – podle Lidových novin třetí největší za dvacet let – dále upozornila na to, že už začala likvidace zaměstnaneckých benefitů, na spadnutí je nucená spoluúčast pacientů a tedy i otázka, kolik si občané budou muset připlatit, vyhledají-li služby českého zdravotnictví. Prý je ve zdravotním pojištění deficit 10 miliard. Kdo ho však zavinil, vládo? Škrty, které vláda zcela necitlivě připravuje, nesporně zhorší dostupnost a kvalitu veřejných služeb.

To všechno bylo řečeno 8. prosince. Ale nejenom to – lid obecný ukázal nynější vládní koalici dosti rozhorlenou tvář.

Česká republika 8. prosince: dnes se stávkovalo i demonstrovalo (snímek Tomáše Hájka z Lidových novin je z Brna)

Kyjev jako slibné povzbuzení

Slovanský aktiv o výsledcích 10. všeslovanského sjezdu

PRAHA (Miloš Prošek a Zdeněk Hoření) – Jako slibné povzbuzení pro další činnost stoupenců slovanské vzájemnosti hodnotil slovanský aktiv 27. listopadu výsledky 10. všeslovanského sjezdu, o němž obsáhle referoval Jan Minář, který v Kyjevě slavnostně předal funkci předsedy Mezinárodního slovanského výboru (MSV) svému nástupci – Nikolaji Lavriněnkovi, předsedovi Slovanského výboru Ukrajiny.

Odpovídalo to přesně odkazu prof. Břetislava Chvály a pražského všeslovanského sjezdu z roku 1998, který pro tyto situace utvrdil princip rotace, podle něhož se novým předsedou MSV stává předseda národního slovanského výboru pořádajícího všeslovanský sjezd.

Proniká nečas globalizace

Sjezd se podle Jana Mináře opravdu prvořadě zabýval otázkou, jak mohou stoupenci slovanské vzájemnosti, byť třeba i drobnou prací, přispívat k rozvíjení spolupráce slovanských zemí v nejrozličnějších oblastech. Historie slovanských zemí, řekl, má za sebou etapy rozmachu i náročná, nelehká období, k nimž patří i naše současnost, kdy do mezinárodních vztahů proniká nečas – nejrozmanitější vlivy globalizace. Slované jsou však lidé otužilí, zdůraznil obrazně Minář, dovedou pracovat i bojovat. Na svých bedrech nesli rozhodující část bojů za záchranu lidské civilizace před nacistickým barbarstvím. Je naléhavé zprostředkovat tuto historickou pravdu zejména mladé generaci, neustávat v úsilí čelit pokusům o falšování a přepisování dějin, jehož jsme nyní svědky, řekl.

K nejvýznamnějším předpokladům dalšího rozvoje slovanské vzájemnosti vždy patřilo, je a bude patřit, utužování vzájemné spolupráce slovanských zemí, čelit všem pokusům o tak či onak motivované, ideové a organizační rozdělení hnutí slovanské vzájemnosti. Hovoří se o tom i v závěrečné sjezdové rezoluci, jak ji dnes citujeme na straně 4.

Radar není a nebude

Slovanské země nejsou lhostejné k tomu, co je ve světě obklopuje, aktivně reagují nejen na krizové procesy současného kapitalismu, ale i na jiné nepřehlédnutelné události. Předseda SV ČR poukázal alespoň na některé. Byla to především odsouzeníhodná agrese vojsk USA a NATO proti Jugoslávské svazové republice, nezákonné odtržení Kosova od Srbska, k němuž došlo v rozporu s usnesením Rady bezpečnosti a mezinárodním právem. MSV se zastal také Lužických Srbů, jejichž historická svrchovanost je ohrožována plíživou germanizací. Říkáme ne zákeřnému rozšiřování paktu NATO směrem na východ, odmítáme americké vojenské základny na území slovanských států. Je i naším společným úspěchem, že v Brdech není a nebude americký radar, jehož úkolem bylo „nahlížet" do kuchyně Ruska. V ČR jsme už protestovali i proti nové variantě amerického plánu – vzniku tzv. centra předčasného varování.

Co se nedaří

Co se MSV v jeho dosavadní činnosti nepovedlo? Jak na tuto otázku odpověděl Jan Minář? Některé nepříznivé mezinárodní okolnosti způsobují, uvedl, že jsou slovanské národy stále rozdělovány. je to zvláště patrno na rozdělování jihoslovanských národů. Zatím se nám například nedaří zapojit do činnosti současného slovanského hnutí všechny Jihoslovany. Projevuje se to zejména v případě Chorvatska, Slovinska a Bosny-Hercegoviny, jejichž zástupci na kyjevském sjezdu chyběli. Srbové, Makedonci a Černohorci naopak cítí potřebu mít oporu v hnutí slovanské vzájemnosti

Česká delegace druhou největší

Na sjezd do Kyjeva přijelo – podle upřesněných údajů hostitelů – na 350 delegátů a hostů ze slovanských zemí – a co je zvlášť potěšitelné, z nich významnou část tvořili mladí lidé. Česká delegace na něm měla 32 účastníků, jak bylo na aktivu upřesněno, a byla po ukrajinské delegaci druhou největší na sjezdu. (V minulém čísle jsme omylem uvedli číslo 31, omlouváme se – red.)

Delegáti kyjevského sjezdu zaujímali stanovisko k rozličným otázkám a dokumenty, které k tomu sjezd přijal, budou i u nás postupně uveřejněny na stránkách Slovanské vzájemnosti. Už toto číslo je tomu důkazem.

Aktivu se zúčastnili i dva představitelé Klubu českého pohraničí – **Ing. Karel Janda**, jeho předseda, a **RSDr. Milan Richtr**, místopředseda. Řízením aktivu byl tentokráte pověřen **Vladimír Mlejnecký**, člen předsednictva SV ČR. Přítomno bylo 46 členů SV ČR.

PŘIJĎTE POBEJT NA VLACHOVKU

Samozřejmě na slovanský vlastenecký bál, který už pošestnácté pořádají **v sobotu 12. února od 18. hodiny** Klub českého pohraničí a Slovanský výbor ČR v tradičním útulném tanečním sále restaurace Na Vlachovce v Praze 8. Vstupenka – 80 Kč. Je už v lednu k dostání v sekretariátě SV ČR u Evy Holečkové.

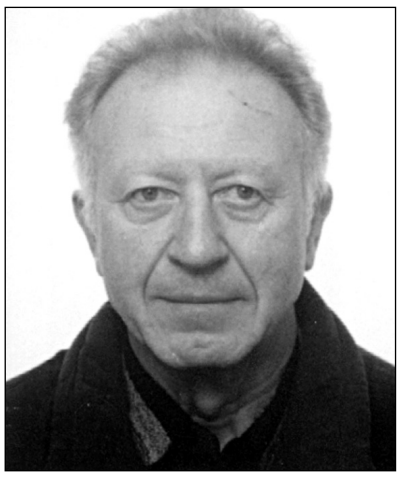
Minář a Mlejnecký členy MSV

Na zasedání 10. všeslovanského sjezdu byli do Mezinárodního slovanského výboru, v kterém je každý národní slovanský výbor zastoupen dvěma svými zástupci, za Slovanský výbor ČR zvoleni **RNDr. Jan Minář, DrSc.,** (75) a **Vladimír Mlejnecký** (35).

Jan Minář je předsedou Slovanského výboru ČR od roku 2001 – od smrti prof. Ing. Břetislava Chvály, DrSc. S touto funkcí byla spojena i funkce předsedy Mezinárodního slovanského výboru. Tu nyní podle rotačního principu převzal předseda Slovanského výboru Ukrajiny, Jan Minář byl zvolen jeho místopředsedou. Je biolog, doktor přírodních věd, působí jako pedagog na Jihočeské univerzitě.

Druhým zástupcem SV ČR v Mezinárodním slovanském výboru byl zvolen **Vladimír Mlejnecký**, člen předsednictva SV ČR. Ve SV ČR působí dlouhá léta, členem předsednictva se stal na Celostátním shromáždění SV ČR v prosinci 2008. Civilním povoláním je zámečník kolejových konstrukcí v Mělníku. Ve Slovanské vzájemnosti působí jako komentátor, jehož „koníčkem" je historie. Tou se zabývá už dlouhá léta. Čtenářům jsme ho představili v rubrice Naše galerie v čísle 116 v roce 2008.

(SV)

Čtrnáctý ročník SV

Tímto číslem otevřela Slovanská vzájemnost svůj čtrnáctý ročník, v němž si – jak tomu bylo i v minulých letech – vezme jeden měsíc „na odpočinek" (pravděpodobně opět srpen). Je to zatím jediné periodikum národních slovanských výborů s nákladem mezi 1500-1600 výtisků. Rádi si připomínáme jeho otce zakladatele – prof. Ing. Břetislava Chválu, DrSc., prvního předsedu SV ČR a Mezinárodního slovanského výboru. Letos si připomeneme 10. výročí jeho smrti – zemřel v Praze v dubnu 2001. Prvním a dosavadním vydavatelem časopisu je JUDr. Jaroslav Weber. První šéfredaktorkou byla Nataša Hubingerová, dnes Weberová.

Neušlo nám

■ Stalo se

• **20. listopadu:** Na summitu NATO v Lisabonu nabídl ruský prezident Dmitrij Medveděv spolupráci Ruska na protiraketové obraně Evropy. Přes Rusko také poteče leteckou cestou více materiálu NATO do Afghánistánu.

• **28. listopadu:** Ukrajinský prezident Viktor Janukovyč přijal v Kyjevě českého ministra zahraničí Karla Schwarzenberga. Zimní krizi v dodávkách ropy do ČR Kyjev vylučuje.

• **6. prosince –** ve Varšavě se setkali prezidenti Polska a Ruska Bronislaw Komorowski a Dmitrij Medveděv a vyslovili se pro „normální spolupráci" obou zemí.

■ Ilja Herold vydal poslední číslo

Křesťanský dialog, hnutí pro nápravu věcí lidských, jehož předsedou a mluvčím je Ilja Herold, oznámil 11. října v Poznámkách č. 110, že je to „systematické číslo poslední". Vysvětluje i proč: „Zestárli jsme každý za sebe i jako společenství, a současná doba je již nad naše síly...Končíme nostalgicky, ale vědomě a snad rozumně: dokud je čas." Poznámky Ilji Herolda byly skvělým (kritickým) komentářem domácích i světových událostí očima českého křesťanského demokrata. Zůstane po nich ve společnosti prázdné místo.

(zí)

Neušlo nám

■ Prohlášení dvou europoslanců

Strana Jihotyrolská svoboda v Jižním Tyrolsku, autonomní provincii Itálie, odstartovala na podzim podpisovou kampaň za dvojí občanství, tedy i za rakouské, což může být předehrou územních požadavků. Poprvé se poté objevila v Evropském parlamentu iniciativa, která na základě toho vyzývá Brusel a vlády členských států „rázně zakročit oproti jakýmkoliv revizionistickým tendencím, ohrožujícím uspořádání států v Evropě v jejich stávajících hranicích“. Iniciativa upozorňuje i na to, že existují „vlivné politické síly“, usilující o revizi hranic vzešlých z Trianonské smlouvy, což je případ Maďarska. Pod písemným prohlášením s touto iniciativou jsou jména dvou českých europoslanců – Jiřího Maštálky a Vladimíra Remka. Je jim to ke cti, před zlem je třeba varovat v samotném zárodku. – Viz také dopis Vladimíra Šaura na s. 8.

■ Ptáte se – odpovídáme: Medveděv, nebo Putin?

V Rusku se už hovoří o volbách prezidenta v roce 2012. Jakou má šanci Medveděv, jakou Putin?

(Dotaz na besedě odbočky Česko-ruské společnosti v Praze 4)

V odpovědi se musím odvolat na veřejné mínění v Rusku, jehož voliči rozhodnou. Zdá se, že všechno mluví pro V. V. Putina. Průzkumy veřejného mínění mu dlouhodobě přisuzují kolem 70 % preferencí. V nich ho nyní Medveděv dohání nebo dokonce někdy předčí, ale Putin má za sebou deset let politiky, která po rozvratu, spjatého s prezidentem Jelcinem, přinesla zemi víceméně stabilitu. Pak se může opírat o Jednotné Rusko, stranu, v jejímž čele stojí. A ta se zatím vyznačuje pevnou jednotou svých řad, alespoň soudě podle Státní dumy. I když nevylučuji nějaký předvolební souboj obou kandidátů, Medveděv může v něm prohrát, nicméně z vysoké politiky asi neodejde, po Putinovi zůstane volné místo premiéra. (zh)

■ Kde jsou A-bomby v Evropě?

Dík tomu, že byly v USA v listopadu prozrazeny některé tajné depeše amerických diplomatů, dozvěděl se svět, že podle amerického člověka v Německu Philipa Murphyho a jeho depeše z 11. listopadu 2009 mají USA taktické jaderné zbraně v Německu, Belgii, Itálii, Nizozemsku a v Turecku. V Německu jich má být podle jiného zdroje dvacet, v Evropě celkem na 240.

■ Výročí: Žukov náčelníkem generálního štábu

Georgij Žukov se jím stal v lednu před 70 lety, tehdy ještě jako generál. Po vpádu německých vojsk do SSSR 22. června 1941 prošel mnoha klíčovými funkcemi v Rudé armádě: byl celou válku – jako jediný ze sovětských generálů – Stalinovým zástupcem v hlavním stanu, nejednou byl postaven do čela nejvýznamnějších frontů, například v čele 1. běloruského frontu dobýval Berlín, ale byla mu v nouzi nejvyšší svěřena jak obrana Leningradu, tak později i obrana Moskvy. V Rudé armádě se říkalo: Kde je Žukov, tam je vítězství.

A opravdu: podílel se jak na vítězství ve stalingradské bitvě, tak v bitvě u Kurska a jinde. Asi mají pravdu ti, kdo vidí Žukova jako nejvýznamnějšího sovětského vojenského vojevůdce všech dob, zřejmě nejen sovětského. Byl nositel čtyř zlatých hvězd hrdiny Sovětského svazu. V jeho zásluhách byl důvod, proč ho sovětské vedení pověřilo, aby přijímal v Berlíně 8. května 1945 kapitulaci německé armády. Když odešel na penzi, napsal o válce třísvazkové memoáry, vydané i česky.

Stručně o různém

■ **Expedice Mars** se dostala 26. listopadu do semifinále. O místo v mezinárodní dětské kosmické posádce simulovaného letu do vesmíru soutěží v Česku 25 dětí a do Prahy je přišli povzbudit dva „českoslovenští“ kosmonauti – europoslanec Vladimír Remek a jeho slovenský kolega Ivan Bella. **Společnost Julia Fučíka** opět zvolila na své výroční schůzi 27. listopadu novináře a spolupracovníka našeho časopisu Jana Jelínka za předsedu. Toto sdružení vydává jednou za půl roku pro své členy občasník Kurýr, jehož 34. číslo vyšlo loni na podzim.

U NÁS DOMA ● U NÁS DOMA ● U NÁS DOMA ● U NÁS DOMA

Česká poklona L. N. Tolstému

Vyšel nový překlad jeho románu Vojna a mír

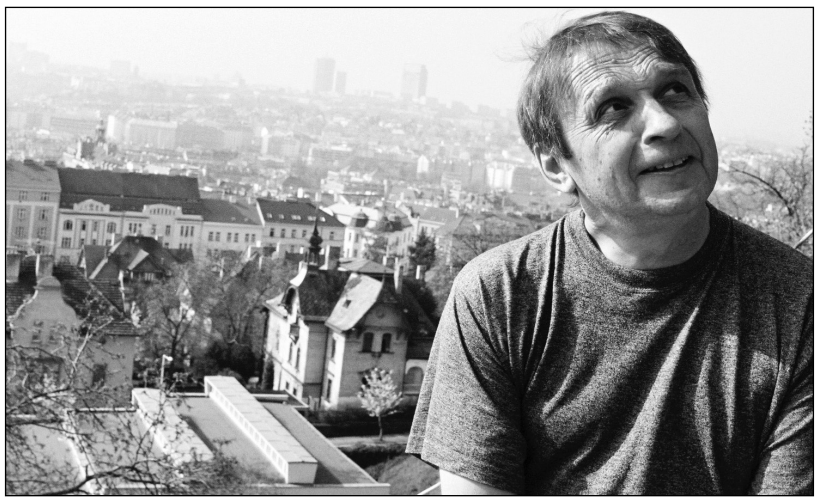
Ruské středisko vědy a kultury v Praze (RSVK) bylo 22. listopadu svědkem sympatické poklony, kterou Lvu Nikolajeviči Tolstému k stému výročí jeho smrti složili jeho čeští ctitelé, staří i mladí. Stalo se tak při autogramiádě nového překladu jeho velerománu Vojna a mír. Překladatel Libor Dvořák se na ní mohl pochlubit se svou novou prací, která podle jeho prohlášení trvala šest let, samotný překlad pak jeden rok. Knihu vydalo nakladatelství Euromedia Group, k. s. – Odeon.

Naše redaktorka rusistka dr. Jana Vacková má k tomu, jak Češi uctili a uctívají památku velkého ruského romanopisce, následující podrobnosti.

* * *

O úctě a pozornosti vůči velikánu Lvu Nikolajeviči Tolstému (9. 9. 1828 – 20. 11. 1910) svědčí už celých šest stran ve Slovníku rusko-českých literárních vztahů (Ústí nad Orlicí, 2008) vedle „jen“ čtyř stránek věnovaných Gogolovi, Čechovovi, Dostojevskému a Gorkému, což je v daném slovníku také výjimečné. Zde se kromě jiného dozvíme, že v r. 1960 byla L. N. Tolstému věnována výstava v Národním muzeu v Praze a v roce 1967 v Jízdárně na Pražském hradě pod názvem Hvězda světové literatury.

K 100. výročí úmrtí L. N. Tolstého byla loni znovu vydána jeho světoznámá epopej Vojna a mír. Autor překladu Libor Dvořák, rusista, překladatel, novinář, redaktor ČT a ČRo, vystoupil v RSVK v roli poutavého vypravěče o svém překladatelském velkodíle, o vztahu k L. N. Tolstému. Propaguje jeho humanistické a protiválečné ideje s odvoláním na ukázky z Vojny a míru v paralelním česko-ruském přednesu, s odvoláním na filmovou ukázku atmosféry velkosvětské ruské společnosti hovořící vznešeně a francouzsky a prudce kontrastující s válečnou hrůzou. Odpovídá na otázky publika z řad veteránů literárních podvečerů a také z řad vysokoškoláků z Fakulty translatologie Univerzity Karlovy a z ruských škol.

Překladatel Libor Dvořák podle snímku Jarky Šnajberkové (Týdeník Rozhlas)

S překladatelem knih Bulgakova, Čechova, Jevtušenka, Okudžavy, V. Někrasova, Těndrjakova, bratří Strugackých, Dovlatova, Jerofejeva, Sorokina a dalších autorů, je kdykoli o čem hovořit, avšak téma Lev Tolstoj je stručně řečeno světové, nadčasové, všeobsáhlé...

Mravní patos Vojny a míru je stále aktuální. To zejména motivovalo Libora Dvořáka, známého jako překladatele ruské moderny či postmoderny, uvést na knižní trh, po více než padesáti letech od posledního vydání v SNKLHU – Odeonu nový překlad ve čtivé češtině a jako novinku uvést překlad z francouzštiny souběžně s textem, tj. francouzštinu vyvést do oddílu poznámek (francouzštinu neovládá, pomohla Veronika Sysalová). Překlad byl časově náročný, práci zpravidla zahajoval v pět hodin ráno před odchodem za povinnostmi.

Při besedě o Tolstém bylo velmi sympatické Dvořákovo připomenutí nepřehlédnutelného odkazu vysokoškolského učitele mnoha rusistů - doc. PhDr. Miloslava Jehličky, jehož hlavním předmětem odborného zájmu byla ruská literatura 19. století a zejména dílo L. N. Tolstého. Kromě čtyř monografií, desítek statí, učebnic a skript má M. Jehlička velké zásluhy jako editor a komentátor významných děl ruské literatury a také patnáctisvazkových Spisů Tolstého vydaných v Odeonu. To vysvětluje, proč v Dvořákově překladu Vojny a míru je jako doklad vydavatelské kontinuity uveden Odeon.

Zbývá doplnit informaci o desátém výročí kulatého stolu v RSVK 19. dubna 2000 s nevídaným počtem univerzitních a středoškolských kolegů, studentů, pánů a paní rusistů, věnovaném tehdy nové knize „našeho“ Jehličky s názvem *Lev Tolstoj – vypravěč a vizionář* (Ústí nad Labem, 1999). Knihu s mnoha provozními potížemi se podařilo vydat péčí již zesnulého doc. PhDr. Ctirada Kučery, CSc., ředitele někdejšího Ústavu slovansko-germánských studií při Univerzitě J. E. Purkyně v Ústí nad Labem. Jehličkovu knihu charakterizovala prof. Jaroslava Janáčková jako ojedinělou knihu o velkém ruském spisovateli, knihu čtivou, poučnou a nabádavou jako reprezentativní dílo české rusistiky a dar české kultuře na předělu tisíciletí.

Libor Dvořák je syn někdejšího velvyslance v Moskvě a ministra financí Richarda Dvořáka. **Jana Vacková**

Aktiv: Poznatky z Kyjeva

Slovanského aktivu v Praze, o němž referujeme i na první straně, se 27. listopadu zúčastnilo několik delegátů 10. všeslovanského sjezdu, a tak se diskuse nutně točila především kolem toho, jaké to v Kyjevě bylo, a to nejen v jednacím sále.

Hovořil na toto téma především Václav Sedláček z Loun, ale i Vlasta Babovcová ze Vsetína. Mnoho volného času v Kyjevě delegáti neměli, přiznali se. Kamkoliv však – ve zcela běžných životních situacích přišli, například do obchodu – všude se setkávali s pozorným, vskutku přátelským přijetím.

Jak k tomu podotkla Helena Kubrtová z Týniště nad Orlicí, do Kyjeva jela delegace nikoliv na výlet, ale za prací. Když delegáti sledovali podnětnou diskusi, ať už v plénu či v sekcích, připomínali si, kolik že je čeká práce doma, po návratu. Proto se v řadě vystoupení na aktivu hovořilo o spojování sil členů slovanského aktivu se „spojenci“ z dalších vlasteneckých sdružení, např. z Klubu českého pohraničí, Česko-ruské společnosti, Společnosti Julia Fučíka ap.

Hovořilo se o pořádání společných akcí, o tom jak úspěšně zvýšit zájem mladých lidí například o výuku ruského jazyka. Dnes již tento zájem, jak řekla Helena Kubrtová, chvála bohu nestagnuje. Zájem o ruštinu začíná růst i díky těm nadšencům, kteří pořádají takové soutěže, jako je Puškinův památník.

O jedné možnosti se zmínila Julie Masopustová z Plzně. Tam přišli členové slovanského aktivu s myšlenkou pořádání putovních výstav, věnovaných dějinným událostem, např. k druhé světové válce či k dějinným mezníkům rozvoje hnutí slovanské vzájemnosti. Připomeňme, že jedné z takových výstav, konané v Klatovech ve spolupráci s tamější knihovnou, věnovala Slovanská vzájemnost pozornost ve svém prosincovém čísle.

K zamyšlení mě vybídl v průběhu aktivu Jan Niklas z Prahy. Řekl, že je třeba chodit ve svých městech či obcích s očima otevřenýma, všímat si toho, co volá po nápravě. Ve školách by se mělo více času věnovat výchově k vlastenectví. Jaká však byla v řadě našich škol úroveň vlajkové výzdoby k výročí 28. října? Nebo – kolik je v Praze či jinde zanedbaných, polozapomenutých památníků na květnové boje roku 1945? Jak dlouho budeme mlčet k nedobrému stavu okolí sousoší *Sbratření* ve Vrchlického sadech u pražského hlavního nádraží?

Ano, také v tomto smyslu je aktuální požadavek převést to, o čem se jednalo v průběhu všeslovanského sjezdu v Kyjevě, do našeho všedního života. **Miloš Prošek**

Vzkazy K. H. Máchovi

Neušlo nám pozvání z Litoměřic na recitál z tvorby Karla Hynka Máchy, protože Alfréd Strejček je recitátorská hvězda a protože na akcích festivalu **Dny české a mezinárodní poezie v Praze a po celé České republice** (8.-22. listopadu 2010) je navíc zajímavé sledovat, jak jeho přednes působí na žáky škol, přítomné zpravidla mezi mnoha vnímavými dospělými.

Výsledek i tentokrát předčil očekávání. Šlo o závěr festivalu k uctění památky K. H. Máchy s vítáním „máchovských poutníků“ z turistických pochodů z Roudnice nad Labem i odjinud konaném v Litoměřicích se společným čtením poezie (20. 11.) a následným odhalením kopie Myslbekova Máchy v místě jeho skonu (21. 11.). **Den poezie – v roce 2010 s podnázvem Nekonečný kraj** – se konal již **podvanácté**. Tentokrát proběhl v 35 městech s účastí našich i zahraničních básníků z více než patnácti zemí.

V souhrnném programu vydaném organizátory a realizovaném za podpory Ministerstva kultury ČR a hl. města Prahy v mnoha knihovnách, klubech, divadlech, školách, též v pražské Malostranské Besedě i v zahraničních kulturních institutech (Rusko, Polsko, Maďarsko, Slovensko, Česká centra), převládá na Dnech poezie touha po „krásných slovech“ v prezentacích básníků, ve scénických čteních, v tvůrčích dílnách, lyrických meditacích atd. v jazyce českém. Vyskytují se – paralelně s češtinou – také ruština, slovenština, polština, maďarština, rumunština, tvorba francouzská i čínská. Nechybějí vtipné motivace, například *Skládám básně, je mně krásně*; nabídka poezie do dlaně, z okna, v hudbě, na schodech nebo Stromu poezie... V různých variacích byl využit nápad v programu pro děti *„Pošli báseň do moře poezie“*. Řada lidí s dětmi posílala vlastní verše ve složených papírových loďkách po vodách ve svém kraji do moře poezie nebo v baloncích, po vlaštovkách do nebe, se vzkazy Karlu Hynku Máchovi.

Tolik podnětů a tvorby v jednom projektu! Dík za to! **Jana Vacková**

Po stopách Ludvíka Svobody

Již čtvrtý ročník turistického pochodu „Po stopách armádního generála Ludvíka Svobody“ se konal v sobotu 20. listopadu na Třebíčsku na Vysočině. Pořadatelem byl Klub českých turistů (KČT) Trnava. Trasa pochodu z Trnavy přes Hroznatín, Rudíkov, kolem Klášterského rybníka a Kolomazných kamenů zpět do Trnavy měřila 15 km.

Pochod se konal u příležitosti 115. výročí prezidentových narozenin. Do Vysočinského kraje vykročilo na 400 turistů všech věkových kategorií; slavnostního aktu před rodným domem Ludvíka Svobody v Hroznatíně se zúčastnila delegace Československé obce legionářské vedená generálem Alexandrem Beerem, delegace z Českého svazu bojovníků za svobodu a KČT.

Představitelé Společnosti Ludvíka Svobody (SLS) předali Pamětní medaile Ludvíka Svobody činovníkům KČT Františku Dlabáčovi, Zdeňku Adamovi ad., dále představitelům obce Miroslav starostovi Augustýnu Formanovi a místostarostovi Romanu Volfovi, a také starostce Hroznatína Janě Uchytilové. Účastníci pochodu byli pozváni k prohlídce a pohoštění v Památníku, který spravuje a o nějž pečuje profesorka Zoe Klusáková-Svobodová, dcera Ludvíka Svobody, se svými blízkými. Starají se o něj poté, kdy Třebíčsko a armádní instituce přestaly o památný objekt pečovat!

V rodném domě je kromě připomínek na život a práci Ludvíka Svobody také rozsáhlá výstavní expozice „Československé ženy bojující v zahraničních jednotkách za druhé světové války“. Jejími autorkami jsou Jiřina Kopoldová-Švermová, Zoe Klusáková-Svobodová a Helena Křikavová-Albrechtová ad.

Početná účast turistů a příchozích občanů, především dětí a mládeže, jednoznačně potvrdila, že lidé Českomoravské vysočiny chovají k osobnosti Ludvíka Svobody – rodákovi z Hroznatína – neslábnoucí úctu.

Zdeněk Hrabica

Stránky 1 a 2 připravil a redigoval Zdeněk Hoření.

SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS

Výzva srdce a rozumu

Slovanská idea vyrostla z pocitu společného původu, společných etnografických kořenů a historie, společných zájmů a cílů, společného ohrožení a možnosti rozvoje všech slovanských národů. Slované jsou nejpřirozenějším společenstvím sobě nejbližších národů. Spolu představují slovanský svět jako nedělitelný celek, jako jedno civilizační a geopolitické prostranství, jako jeden slovanský celek se společnými civilizačními tužbami a úspěchy!

Dosvědčil to Grunwald! Jmenovitě idea slovanské jednoty podnítila naše předky k sjednocení slovanských národů a díky tomu dosáhli velikého vítězství nad teutonsko-germánským nepřítelem. Zadrželi začínající nástup germánské genocidy od Labe a Solavy na východ. Zachránili slovanství od plánovaného zničení.

Loni jsme zaznamenali šestisetleté výročí grunwaldské bitvy. Byla to přesvědčivá demonstrace polské a slovanské jednoty, která se stává nevyhnutelnou při nových hrozbách. Byli jsme také svědky chování některých nynějších vládců v Polsku, kteří snižovali závažnost tohoto výročí. Na slavnosti v Grunwaldu pozvali prezidenty Litvy, Rumunska a Moldavska. Nepozvali prezidenty Ruska, Ukrajiny a Běloruska, aniž by byl zohledněn dopis s takovým návrhem, který byl zaslán naším slovanským výborem polskému premiérovi.

Důstojnou formou uctění 600 let od bitvy u Grunwaldu bylo založení Výboru pro výstavbu Grunwaldského památníku ve Varšavě. Měl by stát uprostřed hlavního města Polska – na Náměstí přehlídek. V důsledku odporu mocenských orgánů, informační blokády a nedostatku vlastních prostředků nemohli jsme uskutečnit mezinárodní soutěž na vytvoření tohoto památníku, nehledě na to, že byla připravována Svazem polských sochařů. Taková je polská skutečnost v Evropské unii. Za snazších podmínek bylo možno vybudovat grunwaldský památník v době, kdy neexistoval polský stát – v obsazeném rakousko-uherském Krakově v roce 1910 – k výročí 500 let od bitvy u Grunwaldu.

Slovanská vzájemnost sehrála vážnou úlohu v mobilizaci a sjednocení Slovanů proti hitlerovskému Německu a jeho plánům na zničení slovanských národů. Tak jako u Grunwaldu, celé Slovanstvo se semklo okolo hlavní protigermánské síly – SSSR a ruského národa. Díky této slovanské integraci jsme dosáhli velkého vítězství, jehož závěrečným dějstvím se stala bitva o Berlín.

Když Západ hodnotil výsledky druhé světové války, došel k tomu, že spojené Slovanstvo je neporazitelné. Proto učinil vše pro to, aby se zavedením kapitalistického zřízení ve slovanských zemích nepřetrvala integrace slovanského světa, ale aby tento svět byl dezintegrován! Změnu zřízení doprovázelo nasměrování slovanských národů jednoho proti druhému a zejména proti Rusku.

Nynější dezintegrace slovanských národů přivedla do područí Západu Polsko, Česko, Slovensko, Slovinsko, Chorvatsko, Bosnu a Hercegovinu, Srbsko, Černou Horu, Makedonii, Bulharsko a Lužické Srby, když pomineme nám blízké Maďarsko, Rumunsko, Litvu, Lotyšsko a Estonsko. Tyto státy byly zataženy do Evropské unie a NATO a proti Rusku. **Činí se vše, aby Ukrajina a Bělorusko se spojily se Západem, anebo v krajním případě se nesjednocovaly s Ruskem.** Rusko plánují rozdělit na několik států, závislých na Západu.

V Polsku, převážně omezovaném v Evropské unii pokud jde o průmysl a banky, je 2 miliony hektarů zemědělské půdy ve vlastnictví západního kapitálu. V poslední době si chce Německo přisvojit polské státní železnice a polskou leteckou společnost LOT. Slovanské státy zavlečené do EU a NATO by při možné agresi měly být využity proti Rusku. To dosvědčují pokusy rozmístit v Polsku, Česku a Bulharsku systémy NATO a raketová zařízení, cílená proti Rusku.

Rozdělení slovanských národů doprovází i jejich tříštění. V Polsku pro to vymysleli nikdy neexistující národnost kašubskou, silezců a mazurů, zapomínajíce, že to vše jsou pouhá historicko-kmenová a regionální pojmenování Poláků. Tak postupovali v době války Němci, kteří z části Poláků vytvořili zvláštní národ, tak aby lehčeji bylo možno polský národ vyhubit. V průběhu rozdělení srbského národa západní propagandisté si vymysleli kosovský národ, tak aby zdůvodnili odtržení Kosova od Srbska a učinili je jakoby nezávislým státem s největší vojenskou základnou USA v Evropě. Slovanské státy jsou povinny neuznávat nezávislost Kosova! Kosovo musí být navráceno Srbsku!

Síla našeho společného mezinárodního slovanského hnutí je v jeho jednotě! Jeho nejvyšším vedením je všeslovanský sjezd a jím zvolený Mezinárodní slovanský výbor, pozůstávající z představitelů všech slovanských národů. Tak tomu bylo od 1. slovanského sjezdu a od 7. všeslovanského sjezdu v roce 1998 v Praze, který po druhé světové válce obnovil mezinárodní slovanské hnutí. Nechť tak zůstane pro posílení rostoucí úlohy a jednoty slovanských národů!

Životaschopnost slovanské vzájemnosti v Polsku a vzrůstající zájem o ni znesnadňuje našim odpůrcům zamlčování slovanské problematiky. V řečišti různých pseudoslovanských idejí proto organizují rozmanitá slovanská sdružení, která stojí proti našemu slovanskému výboru a Mezinárodnímu slovanskému výboru. Snaží se uchvátit a rozbít slovanské hnutí, usměrňovat je na lživé stezky. Tyto pseudoslovanské skupiny demonstrují svoji podporu Bělorusku a Ukrajině, a to jen proto, aby je odtáhly od Ruska a zavlékly do EU a NATO. Západ přidělil takovou úlohu celému Polsku.

Když pozorujeme tyto protislovanské a jmenovitě protiruské útoky, docházíme k přesvědčení, že Západ na Polácích provádí sociologický experiment, a to do jakého stupně lze ohloupit polský národ a zformovat v něm krajní rusofobii, **do jaké míry lze postavit polský národ proti ruskému a v jakém rozsahu lze zneužít Polsko k agresi proti Rusku.**

V západní strategii vzájemného popuzování Slovanů a rozrušení jejich jednoty s cílem jejich podrobení má prvořadé místo postavit Ukrajince proti Polákům a Poláky

Boleslaw Tejkowski

proti Rusům. Vzpomeňme protislovanskou pruskou doktrínu, kterou převzalo i nacistické Německo, obsaženou v instrukci: „Nedopustit dohodu Poláků s Rusy a za jakoukoliv cenu stavět jedny proti druhým." Tato instrukce platí i v EU a NATO! Vždyť dohoda Polska i Ruska odvrhnout Západem podněcovaný největší konflikt mezi Slovany stane se nezbytným předpokladem reintegrace všech slovanských zemí.

Proto v naší slovanské strategii integrace slovanství je obsažen princip: **„Ve sjednocení Slovanů je nejdůležitější pro celý slovanský svět dohoda Poláků s Rusy, Polska s Ruskem."** To je geopolitický základ a páteř integrace Slovanů!

K tomuto důležitému cíli, podle výzvy srdce i rozumu, jsme založili Společnost polsko-ruského přátelství. Toto přátelství je potřebné pro Poláky i Rusy. Toto přátelství přinese ohromný užitek všem Slovanům! Z historie víme, že Polsko ve svazku se Západem chřadne, ve spojenectví s Východem sílí. Dokázal to i Grunwald, po němž Polsko ve spojenectví s Východem dosáhlo ve své historii největší moci!

Proto prohlašujeme, se vší historickou odpovědností: **nejlepším spojencem slovanského Polska je slovanské Rusko!**

Boleslaw Tejkowski, předseda Slovanského výboru Polska

(Z vystoupení na kyjevském sjezdu, kráceno. Z ruštiny přeložil M. Svoboda)

K zamyšlení o Slovanstvu

Střední a starší generaci je dosud známa osobnost českého historika, hudebního vědce, publicisty, kritika a také politika prof. Zdeňka Nejedlého (1878–1962), který nejen významně přispěl k prohloubení slovanské vzájemnosti, ale také neváhal se kriticky vyslovit k aktuálním otázkám Slovanstva a slovanství. Tak tomu bylo mj. za první naší republiky, kdy zasáhl i do diskusí o chápání slovanské politiky mezi dr. Benešem a dr. Kramářem, významnými politickými představiteli té doby. K tehdejšímu jejich sporu se kriticky vyslovil v časopisu VAR v roce 1927 a aniž je třeba zacházet do historicky již značně vzdáleného sporu, připomeňme si jednu jeho myšlenku, která zasluhuje ocitování: **„My jsme vždy toho o slovanství dovedli namluvit, až bůh bránil, ale abychom ráčili o slovanských národech také něco vědět, s tím byl u nás vždy veliký kříž. Stačilo těm našim ‚Slovanům' třebas ukázat jen stránku azbuky, a už se ukázal konec jejich slovanství, což teprve aby věděli, co tam je psáno, nebo dokonce, proč je to psáno, co se to u slovanských národů opravdu děje. V tom tedy ta dnešní naše neznalost je docela tradiční a má své historické oprávnění. Jenomže snad dnes se jeví ještě okatěji, jako vůbec všechny naše tradiční nectnosti se nyní, když jim nic v tom nebrání, rozvíjejí utěšeněji než kdy jindy. A jeví se tím více i proto, že v dnešním Slovanstvu nastaly změny opravdu pronikavé..."** (citováno z knihy Z. Nejedlý: O poznání Sovětského svazu, nakl. Svoboda 1978, s. 351-352).

Také dnes vystupuje do popředí skutečnost, že povědomí o slovanství, o úloze Slovanů, o slovanstvu není zdaleka u nás na takové úrovni, jakou bychom si přáli. pěstují se mýty o našem „keltském" původu, v zanedbatelné míře jsme mediálními prostředky seznamováni s životem, historií i kulturou slovanských zemí, v záplavě překladů literatury anglosaského světa se ztrácí literatura slovanských autorů, obdobně je tomu i u vědecké literatury.

Na posilování slovanské vzájemnosti je nutno pohlížet realisticky a racionálně krok za krokem překonávat dnešní překážky, stavící četné zábrany slovanství, včetně záměrně vnášených rozkolů a tříštění jednoty slovanského hnutí a slovanských organizací.

V současné nelehké situaci západoslovanské národy, které byly proti své vůli zavlečeny do paktu NATO a jsou členy Evropské unie, mají četné jim společné problémy, a proto také slovanské hnutí západoslovanských zemí může zvýšit svoji váhu a aktivní přínos myšlence slovanské vzájemnosti do budoucna, bude-li co nejvíce koordinovat své společné úsilí k jejich řešení. Západní Slované – Poláci, Češi, Slováci a Lužičtí Srbové – mohou společně daleko aktivněji přispět k uskutečňování slovanské jednoty, a tím i Slovanstvu jako celku!

Mirko Svoboda

Polsko-Rusko: Centrum dialogu a spolupráce

Polský prezident Bronislaw Komorowski je přesvědčen, že jeho země může mít s Ruskem normální vztahy. Nejvyšší polský představitel to 6. prosince řekl na tiskové konferenci po schůzce se svým ruským protějškem Dmitrijem Medveděvem ve Varšavě.

Varšava i Moskva si od této cesty šéfa Kremlu do Polska slibují zlepšení vzájemných vztahů zatížených událostmi historie. Podle Medveděva Poláci i Rusové musí znát pravdu o minulosti obou zemí. „Jsem přesvědčen, že se nám podaří překonat drama těžké historie a přejít k normální spolupráci," řekl Komorowski. Obě země se dohodly na zřízení **Centra dialogu a spolupráce**, které bude mít sídlo v Moskvě i Varšavě.

Ruská Duma se krátce předtím oficiálně Polsku omluvila za to, co se stalo v roce 1940 v Katyni u Smolenska.

Socha T. G. Masaryka odhalená 28. října 2010 je součástí nové podoby bratislavského Památníku čs. státnosti

Zachránila na 2500 dětí

Nedávno ve věku 98 let umřela v Polsku **Irena Sendlerová.** Během druhé světové války získala povolení k práci ve varšavském ghettu jako instalatérka-svářečka. Měla k tomu svůj důvod. Irena věděla o plánech nacistů se Židy. Na dně tašky s nářadím vynášela děti z ghetta, v zadní části svého nákladáku měla místo pro starší děti. Tam také vozila psa, kterého vycvičila štěkat, když auto projíždělo branou. Štěkot mohl zamaskovat zvuky, které děti mohly případně vydávat. Během své činnosti Irena dokázala zachránit až 2500 dětí. Nacisté ji chytili, přelámali jí nohy, ruce a i jinak ji brutálně ztloukli.

Irena si vedla poznámky o všech dětech, které se jí podařilo osvobodit. Uschovala je ve sklenici, zahrabané pod stromem na její zahrádce. Po válce se pokusila najít rodiče a znovu spojit rodiny. Ale většina rodičů skončila v plynových komorách. Děti se dostaly do dětských domovů a byly adoptovány.

V roce 2007 byla Irena Sendlerová nominována na Nobelovu cenu míru. Ale zvolena nebyla. Cenu dostal Al Gore za projekt o globálním oteplování.

Tento text se v Polsku rozesílá k uctění památky milionů lidí, kteří za druhé světové války byli zabiti, znásilněni, upáleni, umořeni hladem a ponížení, aby se nezapomnělo. **(Internet)**

Neušlo nám

■ Kouřim – střed Evropy

V Chrudimi na Kolínsku mají o tom názorný důkaz od listopadu, kdy na hlavním náměstí odhalili něco jako monument, na jehož kamenném podstavci je vyznačena Kouřim s nápisem „geografický střed Evropy", nad nímž je umístěna zeměkoule ze železných prutů a z níž je nad mapou s Kouřimí pověšeno závažíčko. Památník zkonstruoval Jaroslav Poula. O tom, že se tímto městem protkává 15. poledník východní délky a 50. rovnoběžka severní šířky měřením ověřila Česká astronomická společnost v roce 1995 v den podzimní rovnodennosti „s přesností na jeden centimetr", jak píše Právo 27. 11. **(zí)**

■ Reportáž s faksimilemi: 2600 prodáno

Nakladatelé neradi prozrazují náklad prodaných výtisků svých knih, ale Jaroslav Havel, zástupce ředitele (a majitele) Ottova nakladatelství dr. Vlastimila Svobody, to na výroční schůzi Společnosti Julia Fučíka (SJF) 27. listopadu prozradil, když uvedl, že bylo už prodáno 2600 výtisků tohoto unikátního vydání slavné Fučíkovy Reportáže s reprodukcemi originálu (faksimilie) autorova rukopisu. To je nesporně velký úspěch! Sympatizanti tohoto občanského sdružení významně ocenili vydavatelskou iniciativu Ottova nakladatelství a prohlásili jeho pracovníky **za čestného kolektivního člena SJF**. Kniha se prodává za 299 korun a je možné si ji objednat i telefonicky na čísle 597-490-496. **(zh)**

■ Člověk Edvard Beneš podruhé

Když vyjde kniha podruhé, to už se považuje za velký ediční úspěch. Má ho nejnovější kniha o našem druhém prezidentovi – **Člověk Edvard Beneš** autorů Zlaty Kufnerové a Karla Novotného (nakladatelství BVD). Jde o pohled na prezidenta, jak ho většinou neznáme, pohled na člověka Beneše. Autoři poznamenávají: „Beneš od samého počátku nebyl Masarykův epigon, nýbrž skutečný žák, převzal od něho především potřebu kritičnosti, názorové samostatnosti a nezávislosti."

■ Lustig o odsunu

„Benešovy dekrety jsou tím nejlepším, co Beneš po sobě zanechal. Platily, platí a musí platit jako platí zákon. Není to cár papíru. Je to stvrzení spravedlivého aktu. Nářky těch, co se narodili až potom a vědí málo, mě nedojímají."

Arnošt Lustig (Zprávy z Kruhu 2/2010)

■ Co by Putin radil „americkým přátelům"

Putin – podle CNN a *roš* v Právu 2. 12. – v reakci na výrok šéfa Pentagonu Roberta Gatese („Ruská demokracie zmizela a vláda je oligarchií řízenou bezpečnostními službami") připomněl, že ve dvou amerických volbách v USA získal konečný vítěz v lidovém hlasování menší podíl, ale vyhrál většinou (hlasů) ve sboru volitelů. Když to podle jeho slov připomíná americkým partnerům, říkají, aby se Rusko nevměšovalo do vnitřních záležitostí.

„Nevměšujeme se, a radil bych našim americkým přátelům, aby se také nevměšovali do suverénní volby Rusů," prohlásil Putin.

■ Ministr financí v roli baviče

Stal se jím Miroslav Kalousek v rozhovoru pro Právo (3. 12. 2010), když na dotaz, proč by si měl občan kupovat státní dluhopisy, odpověděl: „Například proto, že zatím z vydávání dluhopisů měly dobré výnosy jen velké finanční instituce. Není důvodu, proč by nevydělaly i české domácnosti." Serióznější vyjádření však přinesly Hospodářské noviny (3.-5. 12. 2010), když napsaly: „Pro stát bude výhodné, když bude dlužit svým občanům, a ne zahraničním investorům. Zda to bude výhodné i pro občany, není zatím jasné. Část ekonomů o tom pochybuje. Dluhopisy totiž nebude možné dále prodat nikomu jinému než státu. A to se ztrátou. navíc není jasné, jak velký bude úrok. Zatím se ví jen to, že to bude něco nad 1,75 procenta ročně." Jak prohlásil jeden ze známých ekonomů v již citovaných HN, „omezení obchodování je nesmysl". Navíc by lidé státu půjčovali na pět let na úrok, na jaký se půjčuje na rok. Tedy velmi levně. Je to trochu bouda, dodal. A my dodáváme, že staré osvědčené přísloví praví „Dvakrát měř a jednou řež!" **(da)**

Tuto stránku, která se zabývá převážně událostmi západoslovanských zemí, řídí a rediguje Mirko Svoboda.

Plenární sjezdové jednání probíhalo v Kyjevě v tomto sále
(autorkou všech snímků na straně 4 a 5 je Eva Holečková)

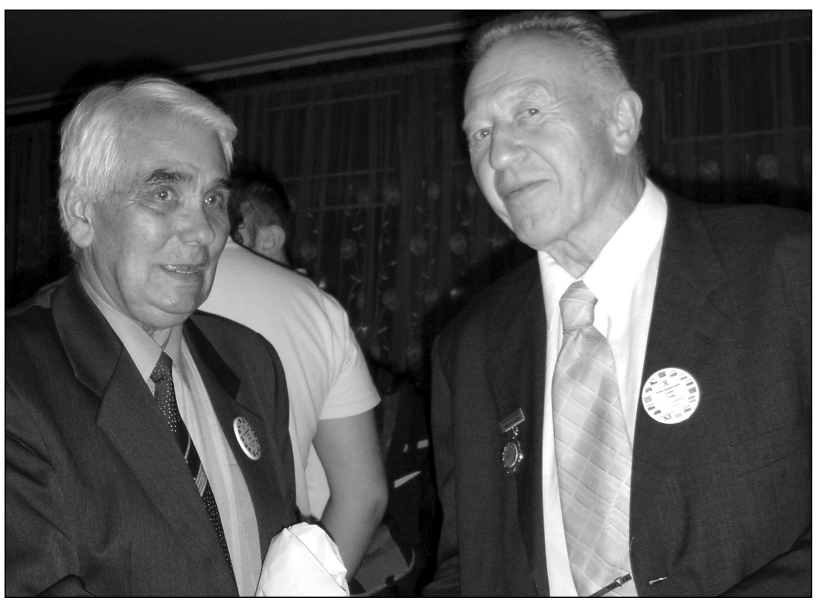
Mladí delegáti z Polska a ČR, jinak staří přátelé, si na sjezdu na něco připíjeli, ale fotografovi se nepodařilo zjistit, čím. Ale tvrdý alkohol to prý nebyl.

Po dvanácti letech se s funkcí prvního místopředsedy MSV rozloučil Jozef Nálepka, velmi populární osobnost zejména v Bělorusku, na Ukrajině a Rusku

Zasedá sekce mladých

Jan Minář a jeho bulharský přítel se na sjezdu nesetkali poprvé

Oba čeští delegáti manželé Hradilovi se na sjezdu výborně doplňovali

10. VŠESLOVANSKÝ SJEZD

Slované, naše vítězství nevzdáme!

Slované, naše vítězství nevzdáme! To je výzva a titul jednoho z řady dokumentů, které ve dnech 12.-13. listopadu přijal v Kyjevě 10. všeslovanský sjezd, o němž v nejstručnější podobě informovala v prosincovém čísle Slovanská vzájemnost.

Sjezd přijal řadu dalších dokumentů:

• především rezoluci o činnosti předsednictva Mezinárodního slovanského výboru (MSV) za léta 2005-2010 a o úkolech MSV v dalším období;

• nové Stanovy MSV s doporučením registrovat je u ukrajinských úřadů;

• prohlášení o podpoře lidu Podněsterské moldavské republiky;

• prohlášení adresované představitelům Ruské federace, Ukrajiny a Běloruska, týká se cenových problémů při distribuci tiskovin v těchto zemích;

• prohlášení k běloruským voličům (s doporučením hlasovat pro kandidaturu A. G. Lukašenka v prosincových prezidentských volbách);

• prohlášení k prezidentovi a premiérovi ČR (s výzvou obnovit v Praze památník Juliu Fučíkovi).

Novým předsedou MSV byl zvolen, jak jsme také již informovali, ukrajinský veřejný činitel **Nikolaj Lavriněnko**, jeho zástupcem dosavadní předseda MSV **Jan Minář**, generálním tajemníkem **Alexej Grigorovič** ze Slovanského výboru Ruska, zvolený na prvním zasedání MSV 14. listopadu. Bylo obnoveno rozhodnutí pražského a minského všeslovanského sjezdu považovat A. G. Lukašenka za čestného předsedu MSV. Informační zpráva sekretariátu předsedy MSV uvedla, že se sjezdu zúčastnilo 311 delegátů a asi čtyřicet hostí, pro sjezdovou rezoluci hlasovalo 303 delegátů a pro nové stanovy a další dokumenty 293 delegáti.

Navázat trvalý kontakt s EU!

Z rezoluce o činnosti předsednictva MSV za léta 2005–2010 a úkoly MSV na další období

Rezoluce poprvé oslovuje Evropskou unii a přijala usnesení „v zájmu zlepšení a zvýšení efektivnosti práce MSV navázat trvalý kontakt s vedoucími strukturami EU a s poslanci Evropského parlamentu“. Dále stanovila úkol připravit projekt jednotného ekonomického prostoru pro všechny slovanské země a vytvořit všeobecný portál MSV v síti internetu. A také výslovně odmítla pokusy o podrývání jednoty, k nimž dochází zejména v západoslovanských zemích. Z rezoluce po redakčním krácení citujeme:

Nekorektní a pomlouvačné „rovnítko“

Ve svém úvodu zdůrazňuje rezoluce význam 65. výročí Dne vítězství nad německým fašismem a zásluhy zejména Sovětského svazu v rozdrcení agresora. Dokument označuje „nejenom za nekorektní, ale z hlediska památky na desítky milionů obětí v řadách sovětských vojáků a z hlediska žijících účastníků války i za pomlouvačný pokus některých publicistů a politiků klást rovnítko mezi zběsilým fýrerem třetí říše Adolfem Hitlerem a generalissimem Josefem Stalinem, který uměl nejenom vyvést jemu svěřený stát z katastrofické situace, jež vznikla ke konci roku 1941, ale poté získávat vítězství za vítězstvím ve frontových operacích a získat představitele USA a Velké Británie pro jeho představu v zájmu rozdrcení fašismu a uspořádání budoucího poválečného míru a dalšího mírového soužití světových supervelmocí, což bylo stvrzeno konferencí v Teheránu v roce 1943, v Jaltě v roce 1945 a v Postupimi v roce 1945. (...) Bratrství slovanských národů ve zbrani bylo zdrojem vítězství na všech bojištích (východní a jižní fronty), jež donutilo fašistické velení ke kapitulaci.“

V rezoluci se dále praví: „Bohužel, i první osoby (některých) států se i dnes pokoušejí zamlčovat, že takové velké události, jimž v historii nebylo rovných, jako porážka, kterou Rudá armáda uštědřila fašistickým armádám u Stalingradu, poté v Kurském oblouku, předurčilo rozhodující obrat v druhé světové válce. Všechny velké země se solidarizovaly se vzrůstající silou SSSR a jeho ozbrojených sil a díky tomu se USA rozhodly otevřít druhou frontu.“

Úsilí ne vždy efektivní

Rezoluce dále připomíná některé poválečné události, které přivedly k „studené válce“, a které vyvrcholily rozpadem evropského socialistického společenství, tzv. privatizacemi a „demokratickými“ reformami, nastolily nadvládu mezinárodních valutově-finančních struktur, jejichž vměšování do vnitřních věcí slovanských zemí se stává stále zřejmějším. Jejich cílem je „nedopustit sblížení slovanských zemí, izolovat je od vlivu Ruska s jeho přírodním a duchovním bohatstvím a mocnou silou tradic zděděných po předrevoluční i sovětské době“, konstatuje rezoluce a připomíná, na jaké akce se v těchto podmínkách v uplynulých pěti letech soustředil Mezinárodní slovanský výbor. Připomíná např. stanoviska MSV k řadě mezinárodních otázek, jako byly plány USA vybudovat radar v ČR a raketovou základnu v Polsku, odtržení Kosova od Srbska, výstavba protiruských amerických základen ve slovanských zemích ap.

Rezoluce přiznává, že „naše úsilí bylo ne vždy dostatečné a efektivní. To se vysvětluje objektivními příčinami: proti slovanské jednotě působí dobře honorovaná obrovská armáda vysoce kvalifikovaných odborníků jak ze zahraničí, tak prostřednictvím tzv. agentů vlivu uvnitř slovanských zemí.“ Příčinou je i nedostatek prostředků slovanského hnutí, překážky, které jim brání v přístupu do sdělovacích prostředků. K tomu přistupuje i to, jak uvádí rezoluce, „že se setkáváme s pokusy podlomit jednotu slovanského hnutí jeho rozdělením na jednotlivé skupiny. Zejména se to projevuje v západoslovanských zemích.“

Hlavní úkoly a směry činnosti MSV

Sjezd označil činnost předsednictva MSV v uplynulém období za uspokojivou.

Uložil MSV v dalším období tyto hlavní úkoly a směry činnosti:

1. Veškerou práci předsednictva MSV soustředit na upevnění slovanského hnutí a podřizovat ho vzájemnosti slovanských národů, zvýšení jejich úlohy v celoevropské a světové politice a civilizačním procesu vůbec.

2. Věnovat maximální pozornost podpoře ekonomickým, vědeckým a kulturním vztahům mezi slovanskými národy a profesionální veřejné činnosti členů MSV podporujících roli slovanských národů v Evropě a světě.

3. Rozpracovat a realizovat soustavu opatření k dokončení procesu vytváření národních slovanských výborů ve všech slovanských státech a ve slovanské diaspoře ve světě.

4. Neustále podporovat a rozšiřovat účast mládeže ve slovanském hnutí prostřednictvím mládežnických sekcí v národních výborech, pořádání festivalů, vědeckých konferencí a soutěží.

5. Vytvářet při MSV a národních slovanských výborech kluby přátelství slovanské mládeže spojujících mladé lidi podle vzdělanostních, profesionálních, vědeckých a kulturních zájmů.

6. Rozvíjet při předsednictvu MSV činnost komisí: ekonomické, finanční, kulturní, agitačně-propagandistické, komisi pro turismus a sport a komisi velkých slovanských měst a regionů.

7. V zájmu zlepšení a zvýšení efektivnosti práce MSV ustanovit stálý kontakt s vedoucími strukturami Evropské unie a s poslanci Evropského parlamentu. Hodnotit nakolik jejich činnost přispívá zabezpečení důstojného místa slovanských národů v Evropě a odpovídá jejich vysoké civilizační a duchovní misi.

8. Přispívat k rozvoji teoretické činnosti slavistů a vědců ostatních humanitárních oborů při rozpracovávání problémů slavistiky, filozofie, kultury a regionalistiky.

9. Napomáhat vydávání děl klasiků slavistiky a jejich reedicím v zájmu obnovy historické paměti slovanských národů.

10. Napomáhat univerzitním střediskům slavistiky, MSV a jeho národním organizacím doporučit s nimi spolupracovat.

11. Vytvořit všeslovanské informační centrum na základě společného portálu v globální informační síti internetu.

12. Uložit mezislovanskému tvůrčímu kolektivu vědců, spisovatelů a novinářů, aby zpracovali slovanskou antologii nebo encyklopedii slovanských literatur, umění, kultur včetně folkloru a mytologie.

Rok 2011 – Rok slovanské kultury

Rok 2011 byl vyhlášen za rok slovanské kultury, v němž by bylo vhodné ve slovanských zemích pořádat festivaly umění, výstavy výtvarného umění, koncerty a jiné tvůrčí akce.

Bude podpořen návrh Mezinárodního veřejného tribunálu národů Evropy o zločinech proti míru a lidskosti doplnit jeho složení z příslušníků států, jejichž občané se sjezdu zúčastnili.

Předsednictvo MSV má připravit projekt Jednotného ekonomického prostoru, který by zahrnoval všechny slovanské země v souladu se zkušenostmi práce Rady vzájemné hospodářské pomoci.

(Plné znění rezoluce na našem webu: http://slovanvyborcr.hostuju.cz)

Tuto stránku redigovala Jana Vacková.

10. VŠESLOVANSKÝ SJEZD ● 10. VŠESLOVANSKÝ SJEZD

Krédo Nikolaje Lavriněnka

Nového předsedu MSV Nikolaje Lavriněnka jsme už – byť velice stručně – představili v minulém čísle jako právníka, vojáka, učitele, bývalého poslance. Dnes dodejme, že jde i o člena obnoveného ukrajinského kozáctva v hodnosti generála. A samozřejmě dlouholetého činitele veřejného života Ukrajiny, zakladatele a předsedu Slovanského výboru Ukrajiny.

Ve dnech 10. všeslovanského sjezdu v Kyjevě mu dal slovo ukrajinský týdeník *Novosti slavjanskije*, vydávaný (ukrajinskou) Slovanskou stranou a vycházející v nákladu 20 000 výtisků.

V článku věnovaném sjezdu Nikolaj Lavriněnko připomněl, že v historii slovanského hnutí byla v uplynulých 160 letech od prvního Slovanského sjezdu v roce 1848 v Praze, bohužel, i období, kdy se na jeho ideje i zapomínalo. Když však před slovanskými národy znovu vyvstalo smrtelné nebezpečí, byly to právě slovanské národy, které na sebe vzaly těžké břímě obrany odporu agresorovi. Znovu se ozvala slova „bratři Slované“, znovu se slovanské řady semkly a jejich jednotné úsilí nakonec pomáhalo nad agresory zvítězit.

Zapomínat o slovanské pospolitosti začaly naše národy zejména po 6. bělehradském sjezdu v roce 1946. A sjezd, který se měl poté konat v Praze, se v Praze opravdu opět sešel, ale až za 52 let! Tedy v roce 1998.

Historie – byť šlo o složitou „velikou politiku“ – neomlouvá zapomnětlivost. To naše vzájemné vztahy o mnohé ochudilo a my dnes zjišťujeme, že život nám přinesl téměř ty samé problémy, které stály před našimi předky před jeden a půl stoletím. Pouze „germanizaci“ vystřídala „amerikanizace“ směřující k radikálnímu prosazení takového životního stylu, který napomáhá rozvrácení základů slovanské civilizace, kulturních a duchovních hodnot, na kterých staví společenský lidský pokrok.

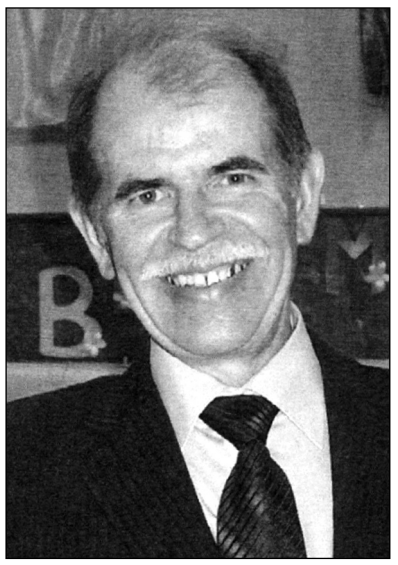
To sebou nese záměnu takových společenských principů jako kolektivismus, vzájemné porozumění i bratrská vzájemná pomoc našich současníků. Do našeho života se vmísili kvalifikovaní „specialisté“ ovládající psychologickou válku, demagogii, mistři, kteří umějí vnucovat neformální, nelogické a nemorální principy života pod prapory „opravdového humanismu“ a jiných nálepek. Oni rozeseli mezi nás semena rozporů i chladu ve vztazích mezi slovanskými státy, které se v průběhu historické etapy staly „nezávislými“ a „demokratickými“, ne bez jejich pomoci. Ale na štěstí neměli dostatek sil, aby zmrazili bratrské city mezi slovanskými národy.

Díky tomu se zástupci našich národů mohli znovu sejít v Praze v roce 1998 a později i v Moskvě a v Minsku. A nyní v Kyjevě.

Lavriněnko připomněl také, že se v těchto letech podařilo právě v lůně slovanských zemí ustavit tribunál o zločinech NATO, které v roce 1999 přepadlo Jugoslávii, nyní si tento tribunál vzal na mušku i další zločiny paktu NATO.

V roce 2010 poprvé, jak dále zdůraznil předseda MSV, Rusko a Ukrajina projevily vzájemný soulad při příležitosti 65. výročí Dne vítězství nad německým fašismem. Každý jistě ví, že se to mohlo stát i díky tomu, že prezidentem Ukrajiny se stal Viktor Janukovyč. Vzali si to k srdci i přátelé v jiných zemích. Díky tomu jsme mohli slyšet při oslavách 600. výročí grunwaldské bitvy i slova nově zvoleného polského prezidenta B. Komorowského o tom, že tlak německých křižáků směrem na východ byl odražen u Grunwaldu **„díky jednotě slovanských národů“.**

Připomenu v této souvislosti i jinou událost – prezidentské dohody z Charkova mezi Ruskou federací a Ukrajinou, které daly našim řadám optimistický signál k obrození nejenom vztahů dobrého sousedství mezi Ruskem a Ukrajinou, ale i k daleko jdoucí spolupráci v různých odvětvích ekonomiky, což jistě nemůže zůstat bez vlivu i na další země, jako je Polsko, Slovensko, Česko, Bulharsko a další. Také naše fórum v Kyjevě je povoláno povzbudit rozvoj spolupráce a přátelství mezi všemi bratrskými státy, dát prostor perspektivám jednoty a dalšího rozvoje slovanské civilizace jako faktoru míru a stability pro 21. století. (SV)

Ze zápisníků delegátů

Lubomír Petráš z Velkého Meziříčí: Byl jsem zařazen do sekce ekologie a zdravotnictví, kde jsem si vyslechl vystoupení lékaře a lékařky z Ukrajiny a Ruska, obšírné vystoupení delegáta z Kamčatky, který hovořil o přírodních krásách těchto dalekých končin Ruské federace. Bulharský delegát zase hovořil o výsledcích bádání bulharského výzkumného ústavu v této oblasti. Náš předseda Jan Minář hovořil o úloze sportu pro zdraví mladých generací a o svém životě.

Byl jsem potěšen, když sjezd potvrdil, že čestným předsedou MSV zůstane opět prezident Lukašenko. Jeho pozdrav sjezdu byl přijat bouřlivým potleskem.

Neméně jsem byl potěšen, když se delegáti při projížďce Kyjevem zastavili u památníku bojovníkům 1. čs. armádního sboru v SSSR padlých při osvobozování Kyjeva. U památníku představitelé naší delegace položili kytici.

Rád jsem se v Kyjevě seznámil s manželi Samcovými ze Švýcarska, kteří byli členy naší delegace, a velice oceňovali slovanské hnutí. K sympatiím se slovanským hnutím je přivedlo rozhořčení nad bombardováním Srbska vojsky paktu NATO a to, že se souhlasem NATO byla od Srbska odtržena provincie Kosovo. Pan Samec je Čech, jeho manželka Francouzka.

Pavlína Rösslerová z Prahy: Na sjezdu se jednalo především o spolupráci mezi slovanskými státy, o jejich individuálních problémech a následujících možnostech řešení. To bylo velice poučné a vedlo nás to všechny k hlubokému zamyšlení, jak bychom mohli pomoci jiným našim slovanským bratrům a sestrám. Já jsem se zapojila do sekce slovanské mládeže. Dozvěděla jsem se v ní mnoho nového o tom, jak mladí ve slovanských zemích žijí. Jsem velice ráda, že se mi příležitost zúčastnit se 10. všeslovanského sjezdu naskytla.

Tomáš Kopřiva z Prahy (18 let): Byl jsem velmi potěšen, že jsem přijel do Kyjeva spolu se Slovanským výborem na 10. všeslovanský sjezd. K území Ukrajiny mě to moc táhlo, protože jsem si říkal, že na tomto území byla Kyjevská Rus, domov mých předků, první slovanský stát, čehož bychom si měli velmi vážit. Ještě ten večer, když jsme dorazili do Kyjeva, jsem se seznámil s našimi bratry z Polska a Slovenska. Zasedání sjezdu bylo opravdu všeslovanské, na koncertě se mi líbily zejména lidové tance z Ukrajiny a byl jsem rád, že nám je předváděli ještě mladší lidé, než jsem já. Byli jsme jako delegáti rozdělení do sekcí. Já jsem byl v sekci mladistvých. Sice ruštinu ještě moc dobře neovládám, ale něco jsem přece jen řekl. S tou svou ruštinou jsem se nejvíc bavil s Poláky a Slováky, protože si nejvíc rozumíme. V Kyjevě jsem se cítil jako v Praze, ne-li lépe, ještě navíc jsem byl mezi lidmi, které mám ze srdce rád.

Na koncertu, kterým organizátoři 10. všeslovanského sjezdu upřímně potěšili všechny delegáty, vystoupil i pěvecký soubor nazvaný Partyzánky. Zda mezi nimi byla opravdu nějaká partyzánka, nevíme, podle řádů a vyznamenání ano.

O podpoře lidu Podněstří

V prohlášení s tímto názvem se kyjevský sjezd zmiňuje o Moldavské podněsterské republice poprvé v historii MSV. Tato rusko-ukrajinská enkláva na pravém břehu Dněstru se počátkem 90. let v bojích odtrhla od Moldavska z obav, aby nebyla pohlcena Rumunskem, jak tvrdili její představitelé. V tom má něco společného s osudem Kosova, ale na rozdíl od něj teprve čeká na mezinárodní uznání. Z prohlášení, které se k tomuto problému vyjadřuje, citujeme:

Neuznání nezávislosti Podněstří, konstatuje prohlášení, komplikuje situaci jeho obyvatel, kteří se z 67 % hlásí k ruské, ukrajinské, běloruské a bulharské národnosti. Moldavsko uplatňuje vůči tomuto území sankce a blokádu, a tím nedodržuje závazky vyplývající z dohody zainteresovaných zemí z 21. července 1992. Neplní ani závazky z memoranda přijatého v této věci v Moskvě 8. května 1997 a z oděské dohody z 20. března 1998, a ve skutečnosti provádí politiku diskriminace a asimilace.

Sjezd se proto ve spolupráci se Slovanským parlamentním svazem, který se sešel v Kyjevě krátce předtím, obrací k představitelům slovanských států s několika žádostmi:

- aktivizovat proces mírového uspořádání moldavsko-podněsterského ozbrojeného konfliktu za rovnoprávných podmínek,
- nepřipustit, aby se změnila forma dosud trvající mírové mise, jejímž základem jsou ruské vojenské jednotky, v žádném případě by neměly být vystřídány vojensko-policejními oddíly západoevropských zemí,
- odsoudit politiku sankcí a blokád, kterou Moldavsko používá vůči Podněstří, všechna tato opatření omezujícího a nátlakového charakteru by měla být plně odstraněna,
- zvýšit hospodářskou a humanitární pomoc sociálně slabým vrstvám Podněstří,
- podpořit průmyslovou činnost závodů a zemědělských podniků Podněstří tím, že jejich vysoce kvalitní produkci bude otevřena cesta na trhy ve slovanských zemích,
- podpořit úsilí lidu Podněstří k upevnění a rozšíření humanitárních, kulturních, vědeckých, osvětových a duchovních vztahů s jinými slovanskými zeměmi, k jeho vstupu do Svazového státu Ruska a Běloruska, k upevnění styků s bratrskou Ukrajinou.

Sjezd vyzývá všechny pokrokové síly slovanských států podpořit boj lidu Podněstří za jeho práva, jeho úsilí o jednotu s Ruskem a jinými slovanskými zeměmi.

DOKUMENTACE

Podněstří nebo také Podněstersko, území mezi Dněstrem a Prutem, někdejší součást Moldavské sovětské socialistické republiky, respektive Moldavska, předtím součást Besarábie. Hospodářsky nejvyspělejší část země. Hlavní město Tiraspol. Převážně ruské a ukrajinské obyvatelstvo, které se sem přistěhovalo zejména mezi dvěma světovými válkami v době Moldavské autonomní sovětské republiky jako součásti Ukrajiny (od r. 1924). V roce 1990 zde slovanské obyvatelstvo vyhlásilo Podněsterskou moldavskou republiku z obavy, že Moldavsko bude pohlceno Rumunskem. V letech 1990-1991 bojovalo s moldavským vojskem, které bylo vytlačeno až pomocí ruské armády. V roce 1992 Podněstří vyhlásilo nezávislost a chce se připojit k Svazovému státu Rusko-Bělorusko.

Neušlo nám

■ „Rusko už nepotřebuje žádné mimořádné mechanismy. Ani protikrizová opatření. Jsme schopni reagovat na všechny okolnosti vývoje v rámci běžných rozpočtových pravidel,“ prohlásil 5. 10. 2010 premiér V. Putin na investičním fóru „*Rusko zve*“ v Moskvě. Podle ministra financí A. Kudrina se ruská ekonomika v roce 2010 zvýší o 4 % a inflace bude nejnižší od roku 1992. Státní dluh bude představovat 11 % HDP, což je méně než ve většině vyspělých zemí.

■ Novou mezikontinentální raketu Bulava otestovalo Rusko 7. října. Raketa byla odpálena z atomové ponorky Dmitrij Donskoj v Bílém moři a přesně zasáhla plánovaný cíl 6 tisíc kilometrů vzdálené testovací oblasti Kura na Kamčatce.

■ Závody formule 1 v Soči?

Toto ruské černomořské letovisko má je pořádat v letech 2014 až 2020. Uvedla to agentura RIA Novosti s odkazem na deník Vedomosti. Náklady na výstavbu nového okruhu se budou pohybovat v řádech stamilionů dolarů.

■ Ruský film Kraj režiséra Alekseje Učitělja byl zařazen do seznamu 65 filmů ucházejících se o americkou filmovou cenu Oscar. Film, jehož děj se odehrává brzy po skončení Velké vlastenecké války, vypráví o zoufalém boji dvou různých duchem silných lidí s nepřátelským světem kolem nich o právo žít spolu.

■ Latentní fašismus

Adam Michnik, polský spisovatel, historik a novinář, v interview uvedl: „...jako politický pozorovatel vím, že jakmile do Polska náhle přijdou dva miliony muslimů, tak za tři, čtyři roky u nás budou u moci fašisté. Polská společnost není zatím připravena na soužití s větším množstvím lidí jiného náboženství, kultury či rasy. Není to dobré. Rovnou bych řekl, že je to zlé – ale taková je realita.“ (Právo, 26. 11. 2010)

■ Euro je vzrušující dobrodružství

Tak nedávno zněl titulek jednoho článku významného ekonomického listu. Titulek nabývá stále větší výstižnosti dnes v souvislosti s pokračující nedobrou situací v eurozóně. Po Řecku, Irsku, Portugalsku a obavách dalších „krizových či krizí zasažených a ohrožených adeptů“, toto dobrodružství zažívajících doufají další (Španělsko, Itálie), že se „vzrušujícímu dobrodružství“ vyhnou. Možným dalším kandidátům zavedení euroměny a vstupu do „Evropské měnové unie“ by měla na mysl přijít nejnovější modlitba „Před eurem ochraňuj nás, Pane...“ -da.

K prezidentovi a premiérovi ČR

Tak se nazývá dokument, ve kterém se 10. všeslovanský sjezd obrací na oba představitele ČR těmito slovy:

„Jak je známo veřejnosti mnohých slovanských zemí, v Praze, hlavním městě České republiky, byl (po převratu) odstraněn památník známému a v celém světě uctívanému antifašistovi, českému novináři a vlastenci Juliu Fučíkovi. Nás to velice znepokojuje, protože výzva tohoto velkého vlastence ke všem lidem – bděte! – je velmi aktuální i pro naši dobu. J. Fučík zemřel, protože se odmítl podřídit fašismu. To byl hrdinský čin, který si budou lidé na celém světě pamatovat dlouho. Zejména je to významné pro mladé slovanské pokolení.

Proto my, zástupci jedenácti zemí, delegáti 10. všeslovanského sjezdu, velmi spoléháme na to, že svým rozhodnutím opravíte toto nedorozumění, a že památník Juliu Fučíkovi bude obnoven. Nechceme věřit tomu, že památník byl odstraněn záměrně. Velmi spoléháme na Váš zdravý rozum a vysokou čest.

Toto prohlášení má charakter otevřeného dopisu, neboť zkušenost učí, že úředníci ne vždy informují své představitele o výzvách, jež jsou jim adresovány.“

Tuto stránku redigoval Zdeněk Hoření.

Neušlo nám

■ **První rusko-ukrajinské meziregionální fórum** proběhlo v příhraničním Gelendžiku. Jeho účastníci podepsali program spolupráce na dobu šesti let. Dále se připravuje Smlouva o strategických vztazích a Ukrajina byla pozvána ke vstupu do celní unie, která je založena mezi Ruskem, Kazachstánem a Běloruskem.

■ **Smlouva o volném obchodu v SNS** má nahradit Dohodu z r. 1994. „Naším cílem je vytvoření Jednotného ekonomického prostoru s volným pohybem zboží, služeb, kapitálů a pracovní síly a se zkoordinovanou ekonomickou politikou," prohlásil V. Putin na zasedání Rady šéfů vlád Společenství v Petrohradu.

■ **Medveděv počátkem roku do Izraele.** Během návštěvy se předpokládá položení základního kamene památní-

ku na počest vítězství Rudé armády nad fašistickým Německem v přístavním městě Netanja.

■ **20 aglomerací kolem velkých ruských měst** by mělo nahradit v územním uspořádání země dosavadních 83 málo produktivních oblastí. Tuto a další představy prý rozpracovávají vláda a prezidentská administrativa jako předpoklad zlepšení kvality života v malých městech a venkovských oblastech.

■ **Rusko se bude ucházet o uspořádání EXPO 2020.** Argumentovat chce i tím, že za celé 150leté dějiny Světových univerzálních výstav je nehostilo ani jednou. Inspiruje ho také úspěch na Šanghajské výstavě, kde za hlavní myšlenku ruské expozice – **„nejlepší město je to, v němž jsou šťastné děti"** mu porota Mezinárodního výstavního byra přidělila stříbrnou medaili. Je si přitom vědomo, že překonat rekordních 73 milionů návštěvníků v Pekingu je prakticky nemožné.

■ **Fotbalové mistrovství světa 2018** se má konat ve 13 ruských městech od Kaliningradu až po okraj Sibiře. Na dobu konání šampionátu bude pro zahraniční hosty zajištěn bezvízový vjezd do Ruské federace a také bezplatná doprava uvnitř země.

■ **V mimořádných moldavských parlamentních volbách** zvítězili komunisté ziskem 39,3 % hlasů a 42 mandátů. Liberální demokraté získali 32 mandátů, Demokratická strana 15 křesel a Liberálové 12 poslanců. Žádný ze dvou táborů nezískal třípětinovou většinu nutnou ke zvolení hlavy státu.

■ **Kyjev a Minsk pojí mnoho společných zájmů.** „Upřímně si přejeme Váš úspěch v prezidentských volbách," řekl při vzájemném setkání s prezidentem A. G. Lukašenkem V. Janukovyč. Vysoce ocenil ekonomický a sociální rozvoj Běloruska: „Je to i výsledek Vaší dlouholeté cílevědomé práce."

■ **Galakoncert na počest Maji Plisecké** uspořádají v Paříži sólisté nejlepších baletních skupin světa. Slavnost v divadle na Elysejských polích bude věnována 85. výročí narození velké ruské tanečnice.

■ **Gruzínská opozice žádá parlamentní vyšetření halasného večírku**, na nějž si členové gruzínské delegace, která přijela do Lisabonu na summit NATO, přivedli do luxusního hotelu ve městě osmdesát prostitutek. Nepřímo prý musel zasahovat i francouzský prezident N. Sarkozy.

Stránku připravil a redigoval Karel Dostál. Stránka je pravidelně věnována problematice východních slovanských národů.

SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS

Loňské restarty (nejen mezi Ruskem a USA)

V politické oblasti se tento sportovní a počítačový termín (restart – nový start) objevil loni v dubnu po podpisu rusko-americké dohody o omezení jaderných zbraní – pražské smlouvy START.

Připojili jsme tehdy přání a naději, že „došlo ke skutečné normalizaci americko-ruských vztahů – k opravdové tečce za studenou válkou". Současně však nebylo možné nepřipomenout, jak mnohé předchozí obdobné smlouvy provázela „řada problémů od ratifikací až k jejich vypovězení".

Po sedmi měsících sledujeme, jak prezident Obama naléhá na americký Senát, aby ratifikoval smlouvu START a varuje republikánské senátory, že její odmítnutí by ohrozilo bezpečnost Spojených států. Chce se věřit, že budou naslouchat i slovům bývalého republikánského ministra zahraničí C. Powela: „Loni jsme ztratili ověřovací pojistky, když vypršela platnost dřívějších dohod. Proto plně podporuji ratifikaci nové smlouvy START." Bude mít slovo čtyřhvězdičkového generála mezi republikány opravdu svou váhu?

Poprvé od gruzínské agrese

Nicméně ve vztazích Rusko-NATO k jistému restartu dochází. Listopadový lisabonský summit NATO prý udělal tlustou čáru za „mrazivým obdobím" mezi Aliancí a Kremlem, jež nastalo po gruzínské agresi do Jižní Osetie a nastartoval zcela nové strategické partnerství.

Generální tajemník NATO A. Rasmussen tak mohl vyhlásit, že ruští představitelé a členské státy Aliance se shodli, že NATO a Rusko nepředstavují jeden pro druhého hrozbu. Obě strany naopak identifikovaly společné hrozby, kterým čelí. Konkrétně zmínili šíření zbraní hromadného ničení a raket, terorismus a pirátství. A jak Rasmussen na závěr prohlásil – „je to poprvé v historii, co NATO a Rusko spolupracují, aby se mohly bránit".

Zdá se, že tentokrát jsou vzájemné porozumění a předpokládaná spolupráce postaveny na pragmatických základech. Jedním z oněch startovacích resetů bylo bez pochyby i rozhodnutí americké administrativy přehodnotit priority protiraketové obrany, jimiž se právem cítilo být ohroženo Rusko. Místo obrany proti mezikontinentálním střelám s dlouhou dráhou letu, kam patřil projekt polského pozemního sila a českého radaru v Brdech, má být rozvíjena obrana proti raketám středního a krátkého doletu. **Společná protiraketová obrana** se tak stala důležitým předmětem jednání summitu Rusko-NATO v Lisabonu.

Ruská vize

V reakci na evropský návrh modernizace poslalo Rusko začátkem dubna roku 2010 Evropské komisi vlastní vizi. Memorandum na klíčové oblasti *Partnerství pro modernizaci* obsahuje seznam hlavních projektů, ve kterých by Ruská federace měla s Evropskou unií spolupracovat. (U Německa jde o dokončení plynovodu Nord Stream, ve vztazích s Francií o spolupráci mezi Gazpromem a společností Electricite de France. V Itálii má Rusko zájem přilákat tamní firmy, aby inovovaly a modernizovaly ruská letiště, železnice a přístavy. U České republiky je zdůrazněna spolupráce v oblasti farmacie.) Konkrétní plán však EU ještě nestačila odsouhlasit, a tak bylo na summitu zatím přijato jen společné prohlášení o zahájení *Partnerství pro modernizaci*.

Další důležitou otázkou projednávanou během summitu bylo **zavedení bezvízové povinnosti pro občany Ruské federace.** Ani zde se nepodařilo dosáhnout konkrétního řešení, i když ruská strana argumentovala, že vízová povinnost brání lepší obchodní a ekonomické spolupráci a potvrzovala, že je připravena zrušit víza pro členské státy EU „třeba zítra". Zde však ze strany EU dominují obavy, že Rusko nedokáže chránit vlastní hranice, a tím i evropský prostor před nelegálními imigranty.

K nečekanému posílení vztahů ale došlo už týden po skončení summitu. Během setkání německé kancléřky Merklové a ruského prezidenta Medveděva na německém zámku Meseburg představili oba státníci pětibodový **plán nového bezpečnostního výboru EU-Rusko.**

Výsledky prosincového, tentokrát bruselského summitu Rusko-EU, do redakční uzávěrky nestačíme zaznamenat.

Jedna jasná konstatace zde však zůstává. Evropská unie dovozem pokrývá asi 86 % vlastní spotřeby ropy a 67 % zemního plynu. Do roku 2030 se očekává nárůst těchto hodnot zhruba na 95 %, resp. 84 %. Rusko přitom dodává cca 29 %, resp. 24 % celkové spotřeby ropy a plynu EU. V budoucnosti by podíl Ruska neměl klesnout pod třetinu celkového importu uhlovodíkových zdrojů Unie. Rusko je současně cílem investic a místem odbytu řady evropských firem. Mezi Ruskem a EU tedy existuje vazba ne jednostranné, ale vzájemné závislosti.

Astana: Rozchod bez dohody

Ambiciózní úkol **oživit akceschopnost Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě** (OBSE) si postavil Kazachstán po převzetí ročního předsednictví organizace. Pamětníci si možná vzpomenou na **tři helsinské „koše"**, z nichž jeden garantoval **neměnnost hranic.** Co z koše zbylo po pětatřiceti letech, si zhodnotí lehce každý sám.

Pod stejnou firmou OBSE se počátkem prosince v **Astaně**, novém kazašském hlavním městě (dříve Celinograd), po jedenácti letech sešel jeden z největších světových summitů. Vedoucí představitelé či jejich zástupci z 65 členských zemí a 12 partnerských států spolu se zástupci 33 regionálních a mezinárodních organizací se však nakonec ani po jedenáctihodinové diskusi nestali svědky schválení očekávaného nového akčního plánu organizace. Prosazování formulace o „územní celistvosti Gruzie", s níž kategoricky nesouhlasilo Rusko, vedlo pouze k přijetí velmi obecné „astanské deklarace" nazvané **Vstříc společenství bezpečnosti.**

Jen k dokreslení a pro úplnost uveďme, že Evropská unie na závěr vydala vlastní prohlášení o Gruzii, k němuž česká delegace (jako jediná) přidala samostatné „interpretativní (vysvětlující) prohlášení".

Ani v Astaně tedy nelze hovořit o restartu OBSE. Určitě však došlo k zásadní změně v pohledu téměř tří tisíc členů delegací na hostitelskou zemi, již summit přišel na 11 milionů eur (274 milionů korun). Italský premiér Berlusconi to vyjádřil slovy: „Pořádáním summitu OBSE se Kazachstán stává hrdinou mezinárodní scény a získává si tak zasloužený respekt a prestiž. Všichni jsme ohromeni zázrakem jménem Astana, metropolí postavenou v pouhých deseti letech uprostřed ničeho."

Rusko-Ukrajina: Restart opravdový

A tak tím **hlavním politickým restartem** uplynulého roku zůstává proces **urovnání vztahů mezi dvěma největšími slovanskými státy Ruskem a Ukrajinou.** Dokumentují ho asi nejlépe dvě desítky vzájemných oficiálních jednání a dalších setkání nejvyšších představitelů obou zemí. O jeho postupu i problémech budeme i nadále poctivě informovat s nadějí, že do vzájemné spolupráce zapojí Rusko i Ukrajina i jejich běloruského souseda.

Karel Dostál

K voličům Republiky Bělorus

Delegáti 10. všeslovanského sjezdu se rozhodli čestného předsedu MSV A. G. Lukašenka podpořit *Prohlášením k běloruským voličům,* jehož autory byli – proč to nepřiznat – ukrajinští delegáti. Prezidentské volby v Bělorusku se konaly 19. prosince, tedy po uzávěrce tohoto vydání, takže nevíme, nakolik toto „vměšování" do vnitřních běloruských věcí pomohlo. Uvidíme. V lednu budeme mít podrobnosti. Z prohlášení citujeme.

„Uběhla už dvě desetiletí, co bratrské národy všech slovanských zemí, žijící pospolu v nerozlučném přátelství a těsně spolupracující v různých sférách národního hospodářství, jsou nyní rozděleny tvrdými vízy na svých hranicích a přinuceny žít každý odděleně.

Jasný „paprsek" v „temném carství" – to je nevzdávající se a před nikým nepadající na kolena Republika Bělorus a její prezident Alexandr Grigorjevič Lukašenko. Pouze ve vaší zemi nejsou nefungující a nezničené závody, zemědělské podniky.

Ve světě reálně dosahují vysoké přírůstky hrubého domácího produktu pouze dvě země – Bělorusko a Čína. Všichni dobře vědí, že pro takový rozvoj jsou v Bělorusku podmínky jen díky „železné" vůli a selskému rozumu prezidenta země A. G. Lukašenka.

Republika Bělorus je vskutku svrchovaný stát, protože má takového prezidenta. My bez pochyb chápeme, že mu není lehko a nepracuje se mu prostě za podmínek politické a ekonomické blokády podle pokynů ze Spojených států.

Ať vás neurazí naše prohlášení. Vy, Bělorusové, jste hrdí a národ milující svou čest. Ale naše znepokojení je vyvoláno tím, že příliš mnoho set milionů dolarů je vydáváno na tzv. podporu demokracie v Bělorusku těmi, kteří přivedli na žebráckou hůl naše státy. My, zástupci z jedenácti slovanských zemí, se velmi těšíme na vaši správnou volbu!

DELEGÁTI
10. VŠESLOVANSKÉHO SJEZDU"

Schwarzenberg navštívil Ukrajinu,

sděluje MZV ČR s datem 01.12.2010, 18:15, aby následně upřesnilo, že:

První místopředseda vlády a ministr zahraničních věcí Karel Schwarzenberg se během své oficiální návštěvy Ukrajiny 29. listopadu setkal se svým protějškem K. Hryščenkem. Na jednání navázali na rozhovory s premiérem M. Azarovem a prezidentem V. Janukovyčem. V ukrajinském parlamentu proběhlo setkání s předsedou V. Lytvynem a v evropském výboru parlamentu s jeho předsedou B. Tarasjukem.

Během dne položil český ministr květiny u památníku obětem hladomoru z let 1932-1933. Ve večerních hodinách se ministr Schwarzenberg setkal v budově Velvyslanectví Slovenské republiky se stipendisty a realizátory grantů Mezinárodního visegrádského fondu u příležitosti 10. výročí jeho založení a 5. výročí jeho působení na Ukrajině. V úterý 30. listopadu ministr navštívil Krymskou autonomní republiku. Tam jednal s místopředsedou krymské vlády P. Burlakovem a rovněž se zástupci tatarské menšiny. V Bachčysaraji se sešel s poslancem ukrajinského parlamentu M. Džemilovem.

Už jen z rozsahu tohoto oficiálního sdělení lze odvodit, kde patrně spočívalo těžiště této cesty. Asi proto zřejmě nezbyl v Kyjevě čas zajít k **pomníku padlých československých vojáků**, kteří pomáhali osvobodit ukrajinské hlavní město od fašistů.

Sdělovací prostředky ovšem kladou na první místo svého zájmu otázky spojené s **dodávkami plynu přes Ukrajinu**. Na společné tiskové konferenci v souvislosti s loňskými potížemi a s odkazem na probíhající velmi otevřené rozhovory s Ruskem ministr Hryščenko dramaticky slabikoval: „Chtěl bych být velmi stručný a říci vám, že opakování podobných procesů je vy-lou-če-no." Premiér Azarov v rozhovoru řekl: „Jednáme s EU o možnosti modernizovat náš plynový transportní systém a podzemní skladovací kapacity. Chtěli bychom, aby se Česko na tomto dialogu podílelo." Dále uvedl, že Ukrajina je zainteresována na spolupráci s koncernem Škoda Auto a nabídl ukrajinskou pomoc při modernizaci české letecké flotily.

Vzájemné vztahy však komplikují i některé skutečnosti. Od nástupu prezidenta Janukovyče chybí v diplomatickém sboru český velvyslanec. Ukrajinci dále žádají o vydání bývalého ministra hospodářství Danylyšina, který je obviněný ze zneužívání pravomocí a požádal u nás o politický azyl. Ukrajina také očekává v Unii naši podporu při prosazování její žádosti o zrušení krátkodobých víz.

Ruská delegace s přirozeným jásotem přijala v Curychu (2. prosince 2010) rozhodnutí, že Rusko může v roce 2018 uspořádat poprvé v historii fotbalové mistrovství světa (Foto Reuters)

S určitou škodolibostí zaznamenala některá naše média i nepříliš povedený přílet české delegace do Kyjeva, když doslova v posledních minutách musela přepustit oficiální uvítací prostor delegaci předsedy Senátu ruského parlamentu Mironova. Nečekané a neobvyklé rozhodnutí tak prý znemožnilo standardní průběh protokolárního uvítání českého ministra. Toho se mu dostalo až další den na Krymu.

(kd)

HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE

Za objektivní hodnocení 2. světové

K 70. výročí Hitlerova vpádu do SSSR

Vstoupili jsme do roku, v kterém si připomeneme, že před 70 lety – 22. června 1941 – hitlerovské Německo věrolomně a bez vypovězení války přepadlo SSSR. Druhá světová válka, která započala německým vpádem do Polska, vstoupila tak do své velice krvavé etapy. Nad jejím vznikem i nad poučeními z ní se zamýšlí v dvoudílné stati politolog doc. PhDr. Josef Kůta, CSc.

65. výročí konce druhé světové války znovu oživilo řadu sporů o výklad příčin jejího vzniku a hledání viníka, cílů, pro které byla vedena a jejích reálných důsledků. Různě jsou vykládány průběh a výsledky jejích jednotlivých etap, ale také, a to v neposlední řadě, podílu na vítězství jednotlivých členů protifašistické koalice.

Až rozporuplně jsou také prezentovány kroky v oblasti zahraničních vztahů členů protifašistické koalice, role jejích vůdců a jejich vzájemné vztahy, zejména význam a výsledky velkých mezinárodních konferencí Velké trojky (USA, Velké Británie a SSSR) v Teheránu, Jaltě a Postupimi nejen na průběh války, ale zejména na podobu poválečného světa.

SSSR poprvé rovnocenný partner

Právě nový systém celosvětových vztahů po válce, nový poměr sil (materiálních, vojenských i morálně politických) mezi vítěznými velmocemi jsou jednou z hlavních příčin různého až protikladného výkladu všech aspektů uplynulého gigantického válečného konfliktu. Každá válka ve svých důsledcích přináší změny v poválečném uspořádání politických poměrů.

Důsledkem obou světových válek, právě proto, že byly světové, bylo rozvíjení mnohostranného (sociálního, národnostního a humanitního) revolučního procesu nejen na území, kde byly vedeny vojenské operace, ale na všech kontinentech. Změnily se sféry vlivu dominantních hráčů světové politiky. To vše nikoliv proto, že tyto války byly příčinou, ale spíše podnětem k vytváření objektivních podmínek pro tyto procesy.

Rozdílný výklad charakteru a událostí 2. světové války byl dán různým až protikladným politickým systémem účastníků protifašistické koalice, zejména velmocí. **Poprvé vstoupil do celosvětové koalice jako rovnocenný partner Sovětský svaz.**

I v poražených státech byla a dosud je věnována velká pozornost osvětlování (omlouvání) viny za rozpoutání války, resp. viny za utrpěnou porážku.

V této stati se chci zabývat specifickou, ale přitom profilovou otázkou, která ovlivnila všechny ostatní aspekty války a tehdejší politiky Velké trojky na porážce fašistické koalice. Rozsahem bojů i nasazením prostředků na obou stranách byla **nesporně rozhodujícím válčištěm Evropa**. Na výsledku bojů na tomto kontinentě závisel vývoj situace a poměr sil na ostatních bojištích, zde se rozhodovalo o výsledku celé války.

Každá z velmocí měla své zájmy

To přesto, že pro USA se stalo Tichomoří oblastí životně důležitých bojů, které měly vyřešit mocenský rozpor a vliv v této oblasti mezi nimi a Japonskem. Své zájmy, stejně jako ve Středomoří, zde měla i Velká Británie.

Základním rozporem celé války, který musel být rozřešen, byl rozpor mezi pokrokem a reakcí, mezi demokracií a svobodou a útlakem a násilím. Na pozitivní straně tohoto rozporu byly státy protifašistické koalice v čele se třemi velmocemi. Dominance tohoto rozporu také určil prostor a možnosti jejich spolupráce při jeho řešení.

Objektivní potřeba spolupráce při porážce fašismu měla ale **dočasný charakter**, po válce rychle zanikla a převážil antagonismus mocenský i sociální. Spolupráce i za války ale byla relativní, **každý ze států (Velké trojky) sledoval své vlastní cíle a zájmy, které nebyly vždy v souladu se zájmy ostatních.**

USA za prvořadý úkol svého válečného úsilí považovaly vyřešení nadvlády a poměru sil v Asii a Tichomoří ve vztahu k Japonsku. V řadě oblastí převzaly vedoucí roli místo Velké Británie, resp. Francie a Holandska. Tyto země nebyly schopné uhájit svoje koloniální panství navenek ani uvnitř.

I když měla německá „blesková válka“ zpočátku své úspěchy, wehrmacht nicméně už na podzim 1941 pocítil, že v SSSR narazil na tvrdého protivníka. Na Volze po roce a půl došlo k strategickému obratu (na snímku zajetí německého maršála Pauluse /vpravo/ a u výslechu představitelem Donského frontu).

Významná úloha ekonomického potenciálu USA

Na evropském válčišti sehrál, a to je třeba říci úvodem, zejména od r. 1941 **významnou roli ekonomický potenciál Spojených států.** USA měly velký podíl na zabezpečení potřeb bojující Velké Británie a od r. 1942 zaslaly dle zákona o půjčce a pronájmu či výměnou za suroviny relativně dnes přesně známé množství zbraní a techniky Sovětskému svazu.

Velká Británie se po zažehnání nebezpečí invaze Německa na ostrovy v r. 1941, v důsledku změny Hitlerovy strategie a cílů, připojila k USA v hájení vlastních pozic v Asii (Barma, Indie) a trvale sledovala své zájmy ve Středomoří (viz snahy britského premiéra W. Churchilla otevřít druhou frontu právě zde a nikoliv v západní Evropě).

V případě porážky SSSR by se otevřel prostor pro vpád wehrmachtu do anglických kolonií v Asii, pro spojení s Japonci i k ovládnutí Blízkého a Středního východu.

Americký prezident F. D. Roosevelt byl nakloněn otevření druhé fronty v západní Evropě více než Churchill. Přesto byl nucen respektovat potřebu času pro přípravu vojsk, jejich výzbroj i materiální zabezpečení. Bylo nezbytné převedení ekonomiky na válečné potřeby. Agrese Japonska v Tichomoří (7. prosince 1941 Pearl Harbor) donutila USA věnovat bezprostřední pozornost tomuto válčišti. Bylo nutno vytvořit mohutné síly námořní, vzdušné i pozemní k zastavení postupu Japonska a dosažení jeho postupné porážky.

Například za celou válku USA nasadily 12 bitevních lodí, 28 letadlových lodí, 77 lehkých letadlových lodí, 46 křižníků, 385 torpedoborců a 224 ponorek, z toho větší část v Tichomoří. Rovněž z téměř tří milionů vojáků (počátkem r. 1945) byla značná část nasazena zde.

Rozhodující vliv, jak jsem už zdůraznil, však měly boje na evropském válčišti. Od června 1941 zde probíhaly pouze na sovětsko-německé frontě. Až od r. 1943 se zapojila vojska Velké Británie a USA (Sicílie a Itálie). V červnu 1944 pak byla otevřena 2. fronta ve Francii. Zde byly nasazeny značné síly USA a Velké Británie, v omezené míře i Francie.

Z imperialistické ve spravedlivou

Válka je v podstatě sražení lidského potenciálu, techniky, síly, ekonomiky, zázemí zúčastněných států, má materiální charakter. Lze ji proto analyzovat na základě konkrétních ukazatelů či charakteristik Smyslem stati je proto především vnesení objektivních kritérií do tohoto hodnocení.

Na prvním místě je nutné provést srovnání úsilí jednotlivých subjektů ve vztahu k jejich ekonomickým, vojenským, lidským a morálním možnostem, v podstatě tedy možností a konkrétního přínosu státu ve válečném úsilí.

V závislosti na tom pak zkoumat velikost, rozsah a charakter bojové činnosti, to znamená dobu trvání bojové činnosti, délku fronty, intenzitu bojů a jejich výsledky, množství zúčastněných sil a prostředků na obou stranách a v neposlední řadě přinesené oběti, resp. škody způsobené nepříteli. Je zřejmé, že **nejvýznamnějším ukazatelem jsou výsledky dosažené přímo v ozbrojeném boji.**

Sovětský svaz od počátku, a také plně v souladu se svou předválečnou politikou, byl nejdůslednějším odpůrcem fašismu, a proto z hlediska tohoto pohledu se stal i nejzákladnější překážkou fašismu v jeho výbojích ke světovládě.

Vstupem Sovětského svazu do války byl dovršen proces jejího přetváření z války imperialistické ve válku spravedlivou. Byla zápasem na život a na smrt. Proto byly do ní vrženy všechny možné prostředky a síly na obou stranách.

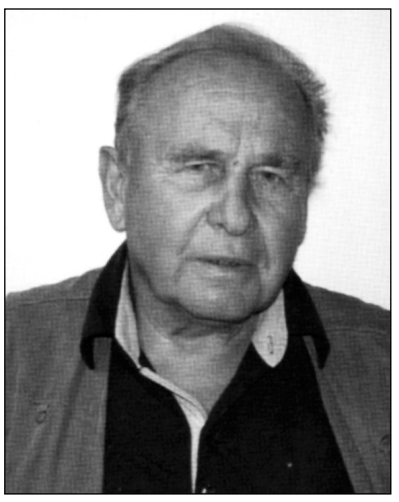
Od počátku války se SSSR také projevil jako nejdůslednější protifašistická síla. Především to byly cíle národní, jejichž splnění spočívalo v obhájení nezávislosti socialistické vlasti a vyhnání okupantů, a cíle osvobozenecké, nalézající výraz v úsilí SSSR osvobodit fašismem porobené národy a pomoci jim obhájit jejich svobodu a nezávislost. Oba tyto základní cíle byly úzce spjaty s obecně demokratickým cílem – důslednou porážkou fašismu a odstranění příčin jeho vzniku. Tedy cíle, jejichž naplnění předpokládalo jednotu vojenského a zahraničněpolitického úsilí. Tyto cíle byly hned na počátku Velké vlastenecké války veřejně vyhlášeny v rozhlasovém projevu sovětského premiéra J. V. Stalina dne 3. července 1941 a formulovány ve směrnici ÚV VKS(b) a Rady lidových komisařů SSSR z 29. června 1941.

Okupace Evropy téměř bez odporu

Chceme-li určit velikost skutečného podílu jednotlivých států protifašistické koalice na vítězství ve 2. světové válce, pak nejlepší metodou je srovnání válečného úsilí a bojové činnosti na jednotlivých válčištích či strategických frontách.

Do přepadení SSSR ovládlo fašistické Německo prakticky celou Evropu buď přímo, nebo nepřímo (připoutáním k závislosti na svojí politice) s výjimkou SSSR a Velké Británie. Do té doby se německá armáda v podstatě nestřetla s vážnějším odporem, **vždyť na evropském válčišti do přepadení SSSR v polském a francouzském tažení i při ovládnutí Balkánu a některých severských zemí ztratila německá armáda 41 000 vojáků a měla 15 800 raněných.**

Tak málo stálo fašismus porobení a ovládnutí Evropy. V době útoku na SSSR nevedlo fašistické Německo prakticky nikde větší bojovou činnost. V té době mělo tři divize s asi 50 tisíci vojáky na bojišti v severní Africe, kde však od dubna do listopadu 1941 byl relativní klid. Nezbytné

Doc. PhDr. Josef Kůta, CSc. – autor statě

okupační síly stály v evropských zemích. Zbytek – 153 vlastních divizí a 37 divizí svých satelitů – vrhlo Německo v červnu 1941 proti Sovětskému svazu. Úhrnem to činilo 80 % pozemního vojska a 90 % leteckých sil Německa. Vyjádřeno v počtech to znamenalo 5,5 milionu vojáků, 3712 tanků, okolo 50 tisíc děl, 4950 letounů a 193 válečných lodí.

Přitom to byly jednotky plně bojeschopné, zkušené v bojích po celé Evropě, s nesmírnou důvěrou ve vlastní neporazitelnost.

Přes určitou „překvapivost“ útoku a další činitele, kteří určovali převahu fašistů v prvním období války, kladla Rudá armáda nepříteli odpor, s jakým se nikde nepotkal. Ztráty agresora každým dnem narůstaly a koncem třetího měsíce války již přesahovaly půl milionu vojáků.

(Příště dokončení. Mezititulky SV)

Neušlo nám

■ Bakir Izetbegovič chválí bosenský islám

V Bosně a Hercegovině jsou tři prezidenti. Každý pro jedno z tří velkých etnik. Nedávno byl syn vůdce Bosňanů z doby občanské války – Bakir Izetbegovič – zvolen za jednoho z těchto tří prezidentů. Podle něho bosenský islám má za sebou již 500 let soužití s křesťanstvím. Není to žádný radikální islám, toleruje jinou víru, v Bosně se stavěly křesťanské chrámy v době, kdy muslimové ovládali zemi. Bosenský islám objevil jednu možnost: fungovat s ostatními církvemi, a proto může být vzorem pro Evropu. Izetbegovič na otázku, zda bosenské muslimy ostatní muslimský svět neodmítá, říká, že se to neděje. Ostatní islámský svět má pro Bosnu pochopení. V Bosně četné muslimky nemají závoje a všichni se nemodlí pětkrát za den, ale přesto jsme relativně dobrými muslimy. V pátek chodívá polovina Bosňanů do mešit a o ramadánu se půst hromadně dodržuje.

Kampaň reformování Bosny pokračuje pozvolna. Izetbegovič nemá záměr odstranit v Bosně Republiku srbskou. Jde jen o to prosadit, aby Bosňané a Chorvaté v ní nebyli prý občany druhé třídy. Dnes je situace v Bosně lepší než v r. 2003. Sice mají Bosňané potíže v Republice srbské při hledání práce, ale nejsou již vystaveni přehmatům.

■ Esesák nadále v „akci“

Boj o Kuronský kotel v Lotyšsku patřil k nejtěžším vojenským srážkám za druhé světové války. Dnes již 86letý Visvaldis Lacis tam bojoval jako voják lotyšských Legií zbraní SS. Počátkem listopadu 2010 byl Lacis zvolen za předsedu výboru lotyšského parlamentu, který rozhoduje o realizaci zákonů o udělování státní příslušnosti. Nyní se esesácký veterán stal rozhodujícím činitelem vůči etnickým Rusům, kteří představují asi čtvrtinu obyvatelstva v Lotyšsku. Mnozí ještě státní občanství Lotyšska nezískali. Lacis patří ke straně *Vše pro Lotyšsko,* která se ve volbách 2. října 2010 dostala do parlamentu. Tato strana chce odstranit vyučování ruštiny na školách a „odsun“ etnických Rusů, kteří prý nejsou vhodní pro asimilaci. Lacis napsal četné útočné články a knihy, ve kterých vylíčil své vzpomínky jako bojovník SS a své nacionalistické názory. Lotyšská vláda se dosud v mnohém spoléhá právě na nacionalisty tohoto typu. Evropská unie k tomu ovšem mlčí.

■ Razie na Mladiče

Podle posledních údajů srbská policie na několika místech pátrá po nejhledanějším tzv. válečném zločinci Evropy Ratko Mladičovi. A dosud nebyl dopaden. Podle sdělení tiskové agentury TANJUG z 2. listopadu 2010, speciální jednotka policie v jedné horské vesnici ve středním Srbsku prohledala důkladně místní restauraci. Také v hlavním městě Bělehradu se konaly razie. Vedoucí tribunálu OSN pro válečné zločince pro bývalou Jugoslávii Serge Brammert naznačil, že se v Srbsku opět očekává, že bude prověřováno, zda Srbsko skutečně podniká vše, aby Mladič byl zadržen. Členství Srbska v Evropské unii je údajně závislé na zadržení Mladiče.

■ Srbský prezident ve Vukovaru

Chorvatský Vukovar je u Chorvatů považován za symbol války proti Srbům. V r. 1991 bylo toto východoslavonské město téměř celé za válečných událostí zničeno. Město dobyly srbské milice a jugoslávská armáda. Nyní opět patří Vukovar Chorvatsku. Poprvé od skončení války navštívil Vukovar loni na podzim srbský prezident Boris Tadič. Poklonil se zde památce obětí, odpočívajících u bývalého dvorce Ovčara nedaleko města.

Chorvatští politici všech politických stran uvítali Tadičovu návštěvu jako „historickou“. Kritika přišla jedině od pravicové Strany práva, které vadilo, že společně s chorvatským prezidentem Ivo Josipovičem uctil Tadič také oběti v Paulině dvoře, kde se chorvatské jednotky v r. 1991 dopustily masakru na 19 Srbech.

Tento sloupek

připravil **Jaroslav Liška**

Stránku Historie řídí Jan Ondrovčák.

LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA

O hranicích v Evropě polemicky

Ve středu 24. listopadu byl v Haló novinách otištěn článek europoslance J. Maštálky, komentující písemné prohlášení dvou českých europoslanců – Vladimíra Remka a Jiřího Maštálky – o nepřípustnosti jakéhokoli zpochybňování hranic mezi státy v Evropě. Je to reakce na extremistické snahy Maďarů vůči jejich sousedům a na úsilí krajní pravice v jižním Tyrolsku o připojení tohoto území k Rakousku.

Je smutnou skutečností, která nás, stoupence slovanské vzájemnosti, bolí, že i mezi Slovany navzájem jsou podobné nálady živeny.

Například v příloze Haló novin Naše pravda byl otištěn článek pana Vezdenka, původem ze Lvova – jméno prozrazuje ukrajinské předky – kde se kritizuje připojení východní Haliče k Ukrajině.

Souhlasím s kritikou excesů proti obyvatelstvu s polským národnostním cítěním po roce 1939, pokud došlo k přehmatům. Nemohu však souhlasit s názorem, že východní Halič byla připojena k Ukrajině neprávem a že by správně měla patřit do Polska, jak tomu bylo v letech 1919-1939.

Dějiny Slovanů v této části Evropy nezačínají dělením Polska, jak argumentuje autor, který konstatuje, že toto území před dělením Polska bylo polské, pak připadlo k Rakousku a nikoliv k Rusku. Kmeny Volyňanů a Dudlebů, zde sídlící před vznikem Kyjevské Rusi, byly kmeny východoslovanské, a v době existence Kyjevské Rusi toto území patřilo k ní. Tamější nářečí mají pohyblivý přízvuk slovní, nemají nosové samohlásky, neznají polské mazuření a provedly další východoslovanské hláskové změny, kterými se shodují s dialekty Ukrajiny a odlišují se od malopolských nářečí na západ odtamtud.

Když se Kyjevská Rus začala štěpit na menší celky, vzniklo tam haličsko-volyňské knížectví, které se ubránilo Tatarům, ale neubránilo se polské rozpínavosti ve 14. století a později se stalo součástí polsko-litevské unie, podobně jako celé Bělorusko a podstatná část dnešní Ukrajiny.

Přítomnost polské armády za občanské války od roku 1919 znamenala nemožnost navrácení území k Sovětskému svazu a až v roce 1945 bylo legalizováno to, co se jeví jako anexe z roku 1939, kdy šlo o nutnost bránit se hitlerovské rozpínavosti.

Nás se ještě více týká snaha některých polských intelektuálů posunout česko-polskou státní hranici na Těšínsku do polohy z konce září 1938, tedy připojit Havířov, Karvinou, Třinec, Jablunkov a sousedící obce k Polsku prý proto, že tam žijí osoby polské národnosti. Polští publicisté argumentují tím, že nynější hranice byla prý vynucena potřebou nepřerušovat železniční spojení Bohumína s Žilinou, což po rozdělení Československa již je anachronismus. Není to pravdivý argument; Těšínsko je historicky jedna ze zemí Koruny české a rozdělení mezi Československo a Polsko po první světové válce bylo rozumným kompromisem provedeným na území obydleném společně Čechy i Poláky. V Bílsku, Skočově a dalších obcích dnes v Polsku byli po první světové válce lidé s českým národnostním cítěním, také někteří legionáři, jak dosvědčují mj. některé básně Petra Bezruče. Dialekty na tomto území jsou typicky přechodové mezi češtinou a polštinou, ani lidé s polským národnostním cítěním nehovoří spisovně polsky a žijí-li v našem státě, jsou dokonale dvojjazyční. A zejména v Havířově, ale i v dalších městech žijí lidé původem z českého vnitrozemí, kteří tam přišli za prací. Ti by se měli octnout v Polsku?

Je proto naléhavým úkolem poctivých občanů nepřipustit nějaké budoucí tahanice o polohu státních hranic v Evropě. Poměr k národnostním menšinám je prubířským kamenem politické vyspělosti a politické kultury. S výjimkou Islandu v každém evropském státě jsou národnostní menšiny a území s vícejazyčným domácím obyvatelstvem.

Vladimír Šaur, Brno
(kráceno)

Na Kozinu v Plzni nezapomínají

V neděli 28. listopadu uplynulo 315 let od popravy vůdce chodského povstání Jana Sladkého řečeného Kozina, z Újezda.

Stejně jako v minulých letech, i loni uspořádal Klub českého pohraničí s Domažlickými Chody a Obcí baráčníků Plzeň vzpomínkové shromáždění u pamětní desky v areálu plzeňského pivovaru.

Právě na místě, kde je situována pamětní deska, Kozina naposledy odpočíval, než ho kat odvedl na asi 300 metrů vzdálené popraviště. Dnes v jeho blízkosti stojí dominanta pivovaru – vodárenská věž.

Úvodního slova se ujala členka národní rady KČP a předsedkyně plzeňské krajské rady KČP Olga Novotná. Přivítat mohla jedno z nejpočetnějších shromáždění posledních let. Mezi asi padesátkou zúčastněných nechyběli zástupci dalších vlastenecky orientovaných občanských sdružení. A z Chodska přijeli uctít památku krajan starosta Klenčí pod Čerchovem Karel Smutný a starosta Postřekova František Friš.

Historie Jana Koziny je blízká i našim mladým lidem.

Hlavního projevu se ujal Václav Volfík z Postřekova, jenž připomenul letitý odboj Chodů za privilegia strážců hranic, za který přinesl Kozina oběť nejvyšší. „Odešel jsi v širou dál, opustil jsi svoje milé, to vše pro vyšší cíle, jako by tě vítr svál“ – to je úryvek z básně, se kterou položili květy k pamětní desce členové Baráčnické obce Jana Sladkého Koziny. Báseň o Janu Sladkém nebyla ale zdaleka jedinou kulturní vložkou. Báseň Josefa Václava Sládka *Není-li pomoci* přednesla Zdeňka Lejhancová a několik písní předvedl mužský pěvecký sbor z Klenčí pod Čerchovem – Haltravan, který své vystoupení doprovází na tradiční chodský nástroj, na dudy.

Tomuto uctění památky smrti Jana Sladkého Koziny vyšel vstříc i plzeňský pivovar a účastníky shromáždění pustil až na místo popravy, které je za normálních okolností nepřístupné.

B., Plzeň

Je třeba zabít vzpomínky?

Fejeton

Někteří moji přátelé mi – snad žertem – vyčítají, že jsem za těch dvacet let svobody ještě nestačil zbohatnout. Odpovídám jim, že moje bohatství je v krásných vzpomínkách. Ma richesse est en beaux souvenirs, jak tvrdil kterýsi francouzský básník. Také ještě připomínám aforismus, že stáří žije vzpomínkami, zatímco mládí se živí nadějemi. Načež se mi obvykle dostává poučení, že naši současní vládci se usilovně snaží na tuto pofiderní „obživu“ seniorů aplikovat politiku utahování opasků. Povolování opasků doporučují jen pro případ vzpomínek na zlo a utrpení. V médiích dokonce čtu a slýchám takové komentáře, které mi připomínají verše francouzského básníka Paula Verlaina o nebezpečnosti vzpomínání: Co když se starým bludům v srdci znovu zlíbí? / Což pohltí-li včera naše krásné dnes? / Je třeba znovu zabít vzpomínky?

Poučen četbou klasiků dospěl jsem k názoru, že vzpomínky zabít nelze a že „vzpomínka je často lepší než naděje“. To napsal známý proutník Casanova ve svých Memoárech. A německý spisovatel Ehm Welk byl názoru, že „nejkrásnější v životě jsou vzpomínky“. Polský satirický básník Stanislav Jerzy Lec (1909–1966) ve své knize aforismů Neučesané myšlenky upozorňuje, že „před skutečností můžeš zavřít oči, ale před vzpomínkami ne“.

Své vzpomínky zpracovali knižně mnozí spisovatelé. Ty by dodnes mohly sloužit k osvěžení paměti národa. Na mysl mi přichází například kniha Karla Klostermanna Červánky mého mládí. Je v ní mnoho poučného, například o vztahu Čechů a Němců v Čechách. Svatopluk Čech se ve svých Vzpomínkách z cest a života zmiňuje o tomtéž. Na to pěkné vzpomínali rádi též prostí lidé. Například šumař Bárta. Dle textu jedné kdysi populární písně vzpomínal na mládí, ač neměl v té době žádné sociální jistoty. Měl jen „v ruce hůl, na zádech kolovrátek, majetek to jeho jediný“. Dnes se však ke vzpomínání nejlépe hodí spíše verše Alexandra Sergejeviče Puškina: Lidské srdce zítřkem žije / Ať jsi prožil cokoliv, / staré smutky přebolí / a vzpomínka přikrášlí je.

A tak na výše zmíněnou otázku Paula Verlaina odpovídám jednoznačně: Nic nebudu zabíjet.

***Miroslav Kubín**, Chlum u Třeboně*

Sponzorovi, který nechce být jmenován

Sponzor, který nechce být jmenován, poskytl redakci SV slušný obnos, který – teď to můžeme prozradit – přispěl některým delegátům 10. všeslovanského sjezdu na jejich cestu do Kyjeva.

Srdečné díky, šlechetný sponzore!

Česká delegace na 10. všeslovanském sjezdu

Děkuji, děkuji...

Na podzim jsem se vydala s předsedkyní Levicového klubu žen (LKŽ) Suzan Exnerovou do Bílého Kostela u Liberce předat finanční dar, který byl vybrán napříč republikou pro postižené bleskovou povodní na Liberecku.

Při telefonickém rozhovoru s paní, na kterou jsem dostala kontakt a sdělila, proč jí volám, se jí ptám: „Paní, upřímně a nezištně, je na tom ještě někdo hůř než vy?“ Paní bez nejmenšího zaváhání odpovídá: „Ano, moje sousedka přes ulici.“ Tak jsem se telefonicky seznámila s mladou ženou, která má desetiletého syna a stará se celodenně o invalidního tatínka. Po domluvě, že za ní přijedeme a přivezeme finanční pomoc, jsem tam odjížděla se smíšenými pocity. Bude to asi hrozné, si v duchu říkám, ale to, co jsme uviděly, bylo strašné.

Patrový dům. Přízemí zcela neobyvatelné. Zdi z venkovní a vnitřní strany promáčené, omítka je už odstraněná, v bytě jen pár zachráněných talířů, válendy zbavené potahů, je na nich jen podkladový molitan. Nemůžeme se Suzou dojetím ani nic říct. Předáváme dar a mladá žena se rozpláče. „To je hodně peněz, nečekala jsem, že jich bude tolik.“ Záměrně neuvádím částku ani jméno, protože lidská...

Pak nám vypráví. „Kousek za domem je řeka, ale šlo to tak rychle, že jsem sotva stačila na zádech odnést tatínka do patra.“ Jsem dost „otřískaná“ životem, hned tak něco mě nesrazí na kolena, ale nevím, nevím, zda bych to zvládla... Slibujeme si navzájem, že zůstaneme v kontaktu a cokoliv bude potřebovat, pomohu zajistit. Vyprovází nás před dům, předáváme ještě pár drobností, odjíždíme a mlčíme.

Zpod mraků se drápe sluníčko. Podíváme se na sebe a obě si v duchu přejeme, aby svítilo, svítilo a prohřálo rozbolavělé duše i záda a zubožené domy.

Touto cestou chci poděkovat všem Levicovým klubům žen v republice za jejich obětavost při zajištění sbírky. Chci poděkovat všem, kterým není lhostejný osud jiných lidí. Děkuji (a nyní následuje řada, opravdu řada jmen, mj. i Vladimíra Remka – pozn. red.)

Skláním v pokoře hlavu před odhodláním lidí bojovat s nepřízní osudu od Troubek až po dnešek, klaním se všem, kteří nezištně pomáhají a nasazují své životy pro záchranu lidí a jejich majetku.

Děkuji, děkuji, děkuji...

Lída Zelinková, koordinátorka LKŽ

Ročně několikrát do Flossenbürgu

Můj zájem o koncentrační tábor Flossenbürg vzbudila před mnoha desetiletími kniha Plzeň – Terezín - Flossenbürg od flossenbürgského vězně Fridolína Macháčka, plzeňského archiváře, a setkání s dalším vězněm – Pavlem Macháčkem. Flossenbürg je od mého bydliště za humny, nějakých 15 kilometrů přes lesy. Postupně jsem shromáždil řadu informací, a tak každoročně podávám výklad a provádím několik zájezdů dětí a mládeže z Horšovského Týna, Domažlic a Tachova po Památníku koncentračního tábora Flossenbürg.

Památník prodělal v posledních letech významnou úpravu. Mnohé stavby, které v průběhu času v areálu vznikly, byly odstraněny a zachovány zůstaly objekty původní prádelny a kuchyně. Ve dvou podlažích bývalé prádelny je rozsáhlá expozice, kde se návštěvník může seznámit s historií tábora. V promítací místnosti lze zhlédnout 23minutový program s výpověďmi bývalých vězňů. Pozornost upoutá výpověď Miloše Volfa z Tábora, který se dostal do Flossenbürgu jako sedmnáctiletý student se svým otcem. Pak následuje prohlídka areálu. Symbolický zbytek táborového vězení, kde byli 9. dubna 1945 popraveni členové protihitlerovského odboje z roku 1944. Hřbitov obětí pochodu smrti z území Baworska. Krematorium. Hluboce působí „Údolí smrti“. Zde docházelo k popravám; zmařené životy charakterizuje pyramida z popela spálených vězňů. Zastavení u kamenných desek, věnovaných zavražděným a umučeným vězňům z evropských zemí, je vždy důvodem k zamyšlení a položení květin. Závěr prohlídky je v kapli, která je vystavěna z kamenných kvádrů strážních věží.

Loni v roce 65. výročí osvobození tábora Flossenbürg díky přítelkyni Libuši Popelkové navštívili památník učni z Horšovského Týna. Každoročně navštěvují památník žáci 9. třídy ZŠ Kostelní z Tachova pod vedením pana učitele Švandy. Loni to byli i studenti tachovského gymnázia. Zde jsem měl možnost před návštěvou téměř dvě hodiny hovořit o problematice organizace SS, koncentračních táborů, o absolutním využívání pracovní síly vězňů. Hlavním hospodářským a správním úřadem SS a německými koncerny, o tragické a absurdní evakuaci tábora několik dní před osvobozením průzkumnou jednotkou americké armády.

V památníku studenti projevili hluboký zájem. Studentům na autobus přispěl částkou 1000 Kč Klub českého pohraničí Planá u Mariánských Lázní.

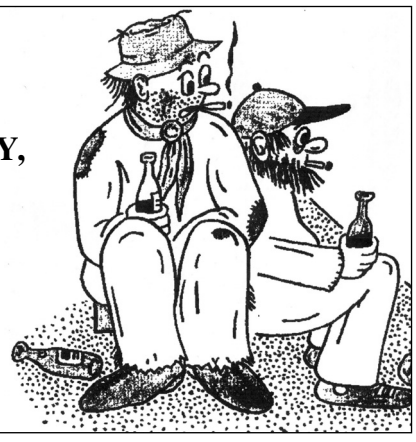
František Kovářík, Tachov

Blahopřejeme!

- **Tomáš Kopřiva** z Prahy, delegát 10. sjezdu, oslaví 2. ledna **18. narozeniny!**
- **Antonín Rychlík** ze Znojma 70. narozeniny oslaví 5. ledna.
- **Marta Langmajerová** z Prahy 5 své 60. narozeniny oslaví 12. ledna.
- **Valerij Krejčí** ve Znojmě oslaví 65. narozeniny 13. ledna.
- **Dr. Lubojacká** z Liberce 77 let oslaví 15. ledna.
- **Čeněk Kadlec** z Prahy 4, autor Slov. vzájemnosti, své 79. narozeniny oslaví 18. ledna.
- **Eva Coganová** z Valašského Meziříčí bude slavit 70. narozeniny 20. ledna.
- **Penčo Savov** z Teplic v Č. oslaví 77. narozeniny 22. ledna.
- **Václav Sedláček** z Loun, člen předsednictva SV ČR, oslaví 75. narozeniny 24. ledna.
- **Olga Pelantová** ze Zbůchu u Plzně oslaví 45. narozeniny 26. ledna.
- **Ivan Schächter** z Prahy 4 své 70. narozeniny bude slavit 26. ledna.
- Aktivista z Plzně **Luděk Loukota** své 75. narozeniny oslaví 28. ledna.
- 80. narozeniny oslaví dlouholetý člen redakční rady Slov. vzájemnosti **Josef Poláček** 29. ledna.
- Také 29. ledna bude slavit 85. narozeniny další člen redakční rady, spisovatel a bulharista **Jiří Stano** z Prahy..
- 30. ledna se dožívá 85 let první místopředseda SV ČR **Mirko Svoboda** z Prahy 4.

Všem oslavencům blahopřejeme!!!

PŘED 21 LETY JSEM ZVONIL KLÍČEMA. BYLY OD BYTU, CHATY, GARÁŽE, AUTA...

(Neznámý autor kolující v internetu)

Zasláno redakci

Stránku rediguje Miloš Prošek

Proč platíme Českou televizi?

Na ČT 1 i 2, které jako občané platíme z našich peněz, se uvádějí protičeské pořady. Tak nechutně, že i při výročí 28. října bylo na obrazovce téma příkoří na Němcích, údajně spáchané při odsunu. Nedávno – 24. listopadu – na pořadu ČT 2 Ta naše povaha česká – jsme byli představováni jako lumpové a darebáci, kteří ubližovali odsouvaným a odsouvali v některých případech i antifašisty.

Je pravda, že i takové případy se staly, protože i někteří antifašisté odcházeli sami. Ale místo těch mimořádných případů přece byly i případy, kdy mladí příslušníci Hitlerovy mládeže u nás ještě v květnových dnech roku 1945 stříleli naše civilisty a dnes (možná) spokojeně užívají důchodu v SRN. Vždyť víme, v jakém stavu se vraceli domů naši lidé, kteří přežili pobyt v koncentračních táborech. Proč neukázat vzpomínku na život některého z popravených českých generálů a příslušníků důstojnického sboru, v kterém jsme měli větší ztráty než válčící státy? Znám případ rodiny lesáka, která pomáhala partyzánům: otec byl po mučivém výslechu „jen“ zastřelen, ale jeho 14letý syn byl podroben bestiálním trýzním. A tak se troska potažená kůží ani nedočkala v květnových dnech roku 1945 příjezdu své matky a sestry.

Z těch 360 000 násilně zahynulých čs. občanů v době války byla naprostá převaha civilistů, což je nesrovnatelné s politováníhodnými excesy asi 20 000 zabitých německých civilistů.

Je pochopitelné, že německé česky psané noviny píší v cizím žoldu, ale nelze to přijmout v případě České televize s jejím často protičeskoslovenským zaměřením, kdy její pořady vyvolávají podezření z vybízení k národnostní nesnášenlivosti, a tedy k porušování základních lidských práv. Ke srovnání slouží to, že daleko objektivnější zpravodajství mají soukromé televize Prima a Nova. Vedoucí pracovníci České televize by měli ze svých funkcí odstoupit.

František Truxa, Jablonec n. N.

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST č. 139/2011, cena 8 Kč.
Vydavatel: JUDr. Jaroslav Weber, Dürerova 2, 100 00 Praha 10.
Řídí redakční rada: Jaroslav Weber (předseda), Zdeněk Hoření (šéfredaktor), Karel Dostál, Eva Holečková, Stanislav Hrzina, Jan Ondrovčák, Miloš Prošek, Jiří Stano, Mirko Svoboda, Jana Vacková.
Rukopisy přepsala Mgr. Libuše Koukalová, distribuci vede Alexandr Pospíšil.
Redakce a administrace: Slovanský výbor ČR, Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1, III. patro, kabinet č. 147, tel./fax: 222 897 261, internetová adresa: http://slovanvyborcr.hostuju.cz.
Adresa e-mail: slovanvyborcr@volny.cz. Nevyžádané rukopisy nevracíme.
Příspěvky zaslané redakci nemusí vždy vyjadřovat její stanovisko.
Redakce si vyhrazuje právo úpravy příspěvku. Uzávěrka čísla dne 13. 12. 2010.
Časopis registrován na MK ČR pod reg. č. 8038.ISSN-1212-3315.